GLORIA TIFFIN

Din dragoste pentru Nicky

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS

Capitolul 1

– Credeți, deci, că n-am nicio șansă să înving, spuse Harriet Masters, făcând un efort supraomenesc să-și păstreze calmul.

Bărbatul care stătea de partea cealaltă a mesei largi de lemn, scoase un oftat adânc:

– Clientul meu e pregătit să ceară custodia nepotului său și să se bată cu orice curte pentru asta, fie ea națională, fie internațională. Nu-l veți putea învinge. Va fi un proces costisitor, iar dumneavoastră sunteți o simplă secretară.

– Sunt dactilografă. Câștig destul de bine, dar e adevărat că nu pot să să mă bat cu milioanele lui Marcos. Am însă o datorie morală față de Nicky. Sora mea a fost singura mea

rudă. Când s-a măritat cu Kostas și mai ales după ce l-au avut pe Nicky, a ținut să fim foarte apropiate. Aveam camera mea în casa lor, și când s-a întâmplat nenorocirea eu eram cea care îl îngrijea pe micuț.

– Da, a fost o tragedie, dar trebuie să vă gândiți la binele copilului, acum.

– Bineînțeles, spuse Harriet, privindu-l cu răceală. Văd însă că există o diferență de opinie între noi, în ceea ce privește interpretarea acestui bine.

Domnul Philippides pocni nemulțumit din buze.

– Gândește-te mai bine, thespinis... Băiatul va avea mult mai multe avantaje dacă va fi dat

în grija unchiului lui.

– V-aș fi împărtășit punctul de vedere, dacă acest unchi s-ar fi interesat cât de cât de copil

înainte ca părinții lui să fie uciși, replică Harriet, punându-l pe domnul Philippides în încurcătură.

Fusese, desigur, plătit cu bani grei pentru a câștiga această cauză, dar ea era hotărâtă să lupte până la capăt pentru nepoțelul ei. Era tot ce mai avea.

Îndrăzneala lui Alex Marcos de a cere custodia copilului îi provocase Harrietei un adevărat șoc. Kostas se căsătorise cu Becca în ciuda protestului familiei sale, iar Alex, deși

foarte apropiat de fratele lui până atunci, se alătură opiniei celorlalți și se îndepărtă și el. După toate astea, Kostas declarase foarte răspicat că nu se va mai întoarce niciodată în Grecia. Din nefericire, vorbele sale se adeveriră, dar dintr-un cu totul alt motiv, pe care desigur nimeni nu l-ar fi bănuit la acea dată. Kostas se stinsese din viață instantaneu, împreună cu soția sa, în timp ce se întorceau spre casă, în urma impactului cu o altă mașină, care venea din contra sens și care era condusă de un tânăr beat.

Din acel moment, viața devenise un adevărat coșmar pentru Harriet, dar a trebuit să-și păstreze stăpânirea de sine și să se concentreze asupra funeraliilor, pentru că nu era nimeni altcineva care să se ocupe de toate acestea. Și nimeni altcineva care să se ocupe de Nicky. Firma pentru care lucra fusese de acord să-i dea câteva săptămâni libere pentru a-și putea rezolva toate problemele și Harriet vânduse casa surorii sale, prea mare pentru posibilitățile ei și se mutase cu Nicky într-o casă mai mică, pe care o împărțea cu o altă familie.

Era însă pregătită să facă orice sacrificiu pentru nepoțelul ei, pentru că-l iubea foarte mult. Nu putea spune că avea o viață ușoară acum, cheltuielile erau mari și banii nu-i prea ajungeau, dar încerca din răsputeri să se descurce.

După toate acestea, sosise scrisoarea prin care Alex Marcos cerea custodia fiului fratelui său, oferindu-i în schimb o sumă foarte mare de bani.

Harriet fusese foarte ofensată de tonul crud și insensibil al scrisorii și trimisese la rândul ei prin poștă, un răspuns în același stil.

Următoarea scrisoare fusese mult mai conciliantă, dar pretențiile nu se schimbaseră cu nimic. Nicky va părăsi Anglia și se va muta la reședința unchiului său din Grecia. Harriet trimisese din nou un răspuns foarte neînduplecat și, cum răspunsul întârziase o vreme, crezuse că Alex Marcos auzise între timp și el de ceea ce media numește forțarea dragostei, în legătură cu o persoană care are pretenția custodiei unui copil cu care nu intrase niciodată în contact până atunci.

Ce nevoie avea el de Nicky? Era bogat, avea toate acele afaceri care-i ocupau tot timpul și, în plus – dacă era să dea crezare tuturor celor auzite despre el – era înconjurat permanent de o mulțime de femei.

Parcă n-am fi fost născuți de aceeași mamă. Un adevărat păgân, spunea adeseori despre el, Kostas.

După părerea ei, Alex Marcos era ultimul om din lume căruia să-i dai în grijă un copil.

Domnul Philippides o privi cu atenție preț de câteva minute, după care încercă s-o înduplece din nou.

– Nu trebuie să uitați că micul Nicos e nepotul lui.

– Nici dumneavoastră nu trebuie să uitați că băiețelul acesta e și nepotul meu.

– Bla, bla, bla, făcu domnul Philippides. E timpul să vorbim serios și, mai ales, practic. Ce îi puteți oferi dumneavoastră acestui copil, în comparație cu familia Marcos?

– Dragoste... Nicky nu este un obiect cu care să jonglăm.

– Nu doar domnul Alex este nerăbdător ca acest copil să ajungă cât mai repede acolo... Bunica sa îl așteaptă la fel de mult.

– Păcat că n-au fost la fel de nerăbdători s-o primească și pe sora mea în familia lor, replică Harriet.

Își amintea acum reacția lui Kostas, în fața tăcerii familiei lui la casătoria cu Becca... "Alex și mama", spunea el. "Toată viața le-am împlinit toate dorințele, dar de-acum, gata. În ochii lor sunt un trădător și niciunul dintre ei nu va putea nici ierta, nici uita asta."

Inima Harrietei se strânse cu putere la gândul că micul Nicky ar putea crește într-o astfel de atmosferă.

Domnul Philippides oftă.

– Era de așteptat ca ei să nu primească această căsătorie cu brațele deschise. Poate dumitale, domniță, îți este greu să înțelegi, dar în țara mea aceste lucruri sunt aranjate între părinți, cu mult timp înaintea ajungerii la vârsta căsătoriei. Mireasa domnului Marcos fusese deja aleasă, iar căsătoria lui cu sora dumitale a ofensat multă lume.

– De ce nu s-a căsătorit Alex cu acea fată, atunci, dacă toate astea sunt atât de importante acolo? Ar fi putut repara, astfel, lucrurile. Oricum, nu înțeleg ce nevoie are el de Nicky, un copil dintr-o legătură pe care au renegat-o? Poate avea tot ce-și dorește, pe când Nicky e totul pentru mine. Tot ce am!

Dacă domnul Marcos vrea acest copil, atunci va trebui să se lupte cu mine pentru el, spuse Harriet, bătând cu pumnul în masă.

– Sper că nu e ultimul dumitale cuvânt, replică domnul Philippides.

– Nu; ultimul meu cuvânt e tiran! Un cuvânt grec, cred. Noi, englezii, nu credem în el, spuse Harriet și porni spre ușă, fără a se mai uita înapoi...

Ajunsă în stradă, Harriet oftă ușurată... De fapt, interviul durase mai puțin decât se așteptase. Era o zi însorită și asta o făcu să se mai relaxeze puțin. Cum se afla pe o stradă

plină de localuri, în drumul spre birou intră într-unul din ele și comandă un sandviș și un pahar cu suc de roșii.

Vroia să se lupte cu Alex Marcos, reflectă ea, în timp ce-și mânca gânditoare gustarea, dar poate domnul Philippides avea dreptate când îi spusese că nu-l va putea învinge. Avea totul de partea lui: bani, putere, resurse. Ar vrea ca Nicky să aibă tot ce-i putea oferi familia Marcos, dar îi era imposibil să se despartă de el. Era egoistă?... Ce justificare avea pentru a-l priva de o viață îndestulată? Doar pentru că viața ei ar fi goală fără el?

Pe de altă parte, cum putea să-l dea pe micuț pe mâinile unor persoane străine cu care

nu venise niciodată în contact, care vorbeau altă limbă și aveau obiceiuri atât de diferite?

Își amintea acum faptul că băiețelul începuse să vorbească cursiv în limba engleză la doar doi ani și jumătate, amuzându-se din toată inima la poveștile spuse de ea, încă de atunci. Gândul că ar putea pierde pentru totdeauna această relație atât de apropiată, o făcea să i se strângă inima de durere.

Dacă relația lui Kostas cu fratele lui ar fi fost alta, acum poate i s-ar fi părut normal ca el să ceară custodia copilului, dar așa...

Harriet oftă adânc, reflectând la toate astea... Dacă familia Marcos ar fi văzut cu câtă pasiune se iubeau Kostas și Becca, poate și-ar fi schimbat atitudinea.

O altă voce din adâncul ființei îi șopti însă că era prea sentimentală. Un om de categoria lui Alex Marcos nu se lăsa, cu siguranță, impresionat de astfel de lucruri.

Achită nota de plată, se ridică, scuturându-și câteva firimituri căzute pe fustă și porni pe strada îngustă, privind spre vitrinele îmbietoare, fără însă a vedea ceva, cu adevărat.

Fusese, într-adevăr, periculos că făcuse din Nicky centrul universului ei. Ieșea rareori seara, de când îl avea în grijă, însă nu doar pentru că o bonă costa foarte mult, cât, mai ales, pentru că vroia să petrecă alături de el cât mai mult timp posibil, după orele de muncă.

La doar cei douăzeci și unu de ani ai ei se rupsese total de lume, ocupându-se în timpul liber exclusiv de micuț. Știa că era o fată atractivă și că părul ei blond-închis care-i accentua verdele ochilor îi făcea pe mulți bărbați să o dorească, dar ea pur și simplu nu se mai putea gândi la astfel de lucruri. Nicky îi umplea toată inima. Nu se mai gândea nici măcar la Roy... Aproape că nu îi venea acum să creadă că înainte de accidentul surorii ei se considerase

logodită cu el. După accident, Roy fusese destul de franc și se îndepărtase brusc, deși ea contase pe ajutorul lui, dată fiind relația lor dinainte.

– Regret, iubire, îi spuse el nonșalant, dar nu sunt pregătit să cresc un copil, mai ales că acesta nu e copilul meu.

Harriet putea înțelege acest punct de vedere, dar asta nu înseamnă că nu suferise atunci. Durerea aceasta, de fapt, o determinase mai apoi să refuze orice tip de relație cu vreun bărbat.

Claudia, colega sa de birou, încerca tot timpul să-i prezinte pe câte cineva, dar Harriet refuza întotdeauna, cu delicatețe.

– Ah, dar ce s-a întâmplat? întreba Claudia, de fiecare dată când Harriet o întâmpina cu un refuz.

– Pur și simplu m-am stins, replica Harriet.

– Da, un aisberg a astupat vulcanul, dar abia aștept să te văd din nou cu ochii în flăcări și fără nasturi lipsă la veston.

– Domnișoară Masters! răsună în spatele ei, cu severitate, vocea supervizorului. Ești așteptată în biroul președintelui.

După ce îți vei fi terminat treaba, bineînțeles, adăugă el cu sarcasm în glas.

Biroul președintelui, ca și celelalte încăperi ale executivului, erau cu un etaj mai sus. În timp ce urca nedumerită scările, strângându-și mai bine părul la spate, Harriet se întrebă care putea fi motivul pentru care era chemată, pentru că în cei doi ani de când lucra acolo, președintele nu-și exprimase niciodată dorința de a-i vorbi personal. Nici măcar pentru tratarea problemelor legate de accident. Se dovedise foarte atent la nenorocirea care dăduse peste ea, dar tratase totul prin intermediul secretarei.

Harriet deschise încet ușa biroului și intră cu timiditate.

– Hai, n-ai de ce să fii atât de speriată, îi spuse secretara.

– Ai idee de ce am fost chemată? întrebă Harriet, palidă de-a binelea.

– Nu, dar îl cunoști doar, nu e o persoană care vrea răul cuiva, așa că zâmbește puțin și intră, spuse secretara, surâzând la rândul ei.

Harriet îi urmă sfatul, tremurând totuși, și deschise ușa biroului președintelui.

La una dintre ferestre, întors cu spatele spre cameră, era un bărbat extrem de elegant și Harriet își dădu seama dintr-o privire că, oricine ar fi fost acesta, nu era domnul Michael.

În primul rând, omul din fața ei era cam cu vreo douăzeci de ani mai tânăr. În plus, avea un păr negru ca smoala și o față smeadă, severă, dar extraordinar de atractivă.

Harriet trase aer în piept și spuse:

– Iertați-mă, spuse ea cu sfială, dând să iasă, cred că s-a făcut o greșeală.

Bărbatul se întoarse cu totul spre ea, ridicând o mână, autoritar:

– Stai așa, domnișoară Masters, răspunse el, cu un vag accent străin și o voce la fel de severă ca și fața. Ai știut să-l sfidezi pe avocatul meu, așa că acum trebuie să ne confruntăm noi doi.

Oh, Doamne, nu era posibil, își spuse Harriet... Nu era posibil să fie chiar el...

– Aș putea să știu cu cine am plăcerea? întrebă Harriet, încercând să abordeze un ton cât mai rece.

– Să nu mai continuăm acest joc, domnișoară Masters. Îmi cunoașteți foarte bine identitatea.

– De unde ați știut unde lucrez?

– Știu tot ce m-a interesat despre dumneata. Inclusiv faptul că nu ești cea mai potrivită persoană pentru a avea custodia nepotului meu.

– Nu aveți niciun drept să-mi vorbiți astfel, replică Harriet, cu respirația întretăiată.

– Am tot dreptul din lume. Fiecare cuvânt pe care i l-ai spus lui Philippides ți-a trădat imaturitatea și încăpățânarea prostească. Ai distrus orice șansă de a-l putea păstra pe Nicos, cu gura ta mare.

– Văd că domnul Philippides n-a pierdut deloc timpul, când a fost vorba să mă denigreze. A avut cumva și un casetofon?

– Nu, domnișoară Masters. Am văzut totul cu ochii mei. Oglinda din acea cameră nu avea doar rolul de a le permite fetelor prostuțe să-și admire proprii nuri.

Harriet se văzu nevoită să recunoască faptul că nu s-ar fi gândit niciodată la o asemenea stratagemă.

– Acesta e cel mai detestabil lucru pe care l-am auzit în viața mea, replică nervoasă Harriet.

– Asta înseamnă că experiența dumitale e foarte limitată.

– Nu mă mir că fratele dumneavoastră a preferat să rupă legăturile cu familia sa, răspunse Harriet, dar expresia de furie ce se întipări pe fața lui o făcu să adauge imediat, mult mai potolit:

– N-am vrut... n-am vrut să spun asta...

– Sper, comentă el cu o privire nemiloasă.

– Nu știți câte griji mi-am făcut întotdeauna pentru Nicky. El e tot ce am.

– Pentru moment, poate. Dar în afară de faptul că ai o limbă mai ceva ca o scorpie, nu văd de ce nu ți-ai găsi și tu un bărbat, mai ales cu banii pe care ți-i voi lăsa ca zestre.

– Nu voi atinge niciun peni din banii dumneavoastră murdari, se răsti Harriet, ca scoasă din minți.

– Modul în care te exprimi acum e foarte nepotrivit, replică el cu răceală. Dacă îți închipui că mă vei determina, astfel, să mă gândesc să-ți ofer și mai mult, mai gândește-te. Nu meriți nici măcar ceea ce am sugerat, deja, că îți voi oferi, dar vreau să terminăm cât mai repede cu toate astea. Bunica băiețelului așteaptă cu nerăbdare să-și vadă nepotul.

– Bunica aceasta a avut o droaie de ocazii de doi ani încoace să-și vadă nepotul, răspunse cu aciditate Harriet.

– Pe asta a contat sora dumitale? Că nașterea acestui copil îi va asigura intrarea în familia noastră? Ce greșeală colosală. Permite-mi să te sfătuiesc să nu cazi în aceeași eroare, domnișoară Masters, gândindu-te că acum a venit rândul dumitale să încerci să te infiltrezi printre noi.

Harriet făcu doi pași în față, cu o repeziciune extraordinară și-l plesni cu toată puterea peste față.

Palma răsună ca un foc de armă în liniștea camerei și fu urmat de o tăcere înspăimântătoare. Harriet privi cu groază urmele degetelor ei imprimate pe fața tuciurie. Văzu, de asemenea, flăcările din ochii lui și își împreună brațele în așteptarea ripostei. Aceasta însă nu veni.

– La fel de violentă, pe cât de insolentă, replică el, încercând să-și păstreze calmul. Mai ai ceva de adăugat?

– Dacă vă așteptați să vă prezint scuze pentru gestul meu, atunci va trebui să așteptați la nesfârșit. Puteți să-i povestiți totul domnului Michael, nu-mi pasă. Probabil sunteți prieteni, dacă v-a permis să aveți această discuție singur cu mine, aici. Indiferent de situație, nu vă voi permite să vorbiți în acest fel despre Becca. N-ați cunoscut-o și pot să vă spun că ați pierdut foarte mult, că lucrurile au stat cum au stat, dar ea n-a fost interesată de familia dumneavoastră din motivele mercantile pe care le insinuați. Nimic din modul de viață al familiei Marcos nu o atrăgea. Își iubea soțul și fiul și asta-i ajungea.

– Ce telenovelă, răspunse el sarcastic. Nu uita însă că problema noastră acum e Nicos.

– Nicky nu e o problemă, e un copil. O mică ființă umană. E nepotul meu în aceeași măsură în care e și al dumneavoastră și orice ați crede despre mine, trebuie să

știți că sunt absolut capabilă să-l întrețin. Și asta este ceea ce am de gând să fac, răspunse ea grăbindu-se să iasă.

În timp ce deschise tremurând ușa, Harriet se temu că străinul ar putea s-o oprească, dar n-o făcu.

Ieși în fugă, sub privirile uimite ale secretarei și se îndreptă spre biroul ei. În drum însă se opri câteva minute pe hol, așteptând să-și potolească lacrimile.

Nu putea gândi coerent în acele momente, dar, totuși, o idee o obseda acum mai mult ca niciodată: trebuia să plece cu Nicky din Londra. N-avea habar unde s-ar putea duce, în ce loc Alex Marcos cu banii și cu relațiile lui n-ar putea s-o descopere, dar trebuia să plece cât mai curând posibil. Avea ceva bani strânși, iar dacă pleca dintr-o stație mare, la o oră de vârf, nimeni nu-și va aminti după aceea de o fată oarecare, însoțită de un copil. Putea de altfel spune oricând că e băiețelul ei, deși nu era măritată. Și-ar putea schimba culoarea părului... Până la urmă, Alex se va plictisi s-o caute și va pleca în Grecia.

Era un gest foarte urât din partea ei să părăsească astfel compania fără a anunța pe nimeni în prealabil, dar n-avea altă alternativă.

Părăsi deci clădirea și se îndreptă grăbită spre stația de autobuz, sperând că n-a fost observată. Trebuia să-l ia pe

Nicky de la femeia care îl îngrijea în timpul orelor ei de serviciu.

Aceasta o privi surprinsă când o văzu:

– Ai venit mult mai devreme, tocmai l-am dus în pat să se odihnească puțin.

– Da, Manda, mulțumesc foarte mult, dar trebuie să-l iau cu mine. Mâine nu-l aduc. De fapt, nu știu când îl voi aduce din nou. Te voi anunța.

– Fă-ți un ceai până îl îmbrac eu pe Nicky.

Harriet se îndreptă gânditoare spre bucătărie. Spera ca Nicky să nu fie irascibil, dacă i-a stricat somnul.

După câteva minute, Manda veni cu băiețelul în brațe. Era încă buimac de somn, dar își întinse imediat mânuțele spre Harriet, care îl preluă zâmbind cu căldură.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Manda. A venit unchiul lui?

Harriet încuviință.

– Deh, cred că era inevitabil.

Femeia își puse apoi degetele în părul lui negru, jucându-se drăgăstos cu cârlionții:

– La revedere, iubitule, să fii cuminte.

– N-o să mi-l ia, spuse Harriet, cu noduri de plâns în gât.

– Îți admir voința, dar nu cred că ești destul de realistă.

– Grecii sunt un popor foarte tradiționalist, știi asta.

Nicky are și el sânge grec. Mai devreme sau mai târziu va dori să-i întâlnească și cine știe dacă îți va mulțumi că l-ai ținut departe de ei.

– E oribil ce-mi spui, răspunse Harriet aproape șoptit.

– Poate e, dar gândește-te la ce ți-am spus.

– Crezi că ar trebui să-l dau, pur și simplu?

– Nu, dar poți ajunge cu Alex Marcos la un consens, astfel încât, o parte din an Nicky să stea și cu tine.

– După cele ce ne-am spus astăzi cred că nu-l va lăsa pe Nicky nici să-mi trimită o ilustrată de Crăciun.

Harriet îi povesti apoi Mandei discuția avută cu Alex Marcos.

– Pentru Dumnezeu, Harriet, tu pur și simplu vrei să-i pui lui Alex Marcos pistolul în mână, cu plecarea asta. Poate este un arogant, dar purtându-l pe Nicky de colo-colo, îi vei da toate motivele să spună despre tine că nu ești în deplinătatea facultăților mintale.

– De partea cui ești? explodă Harriet.

– De partea lui Nicky, surâse Manda. Ia-l acasă, acum, dar gândește-te bine la ceea ce vei face, pentru ca lucrurile să fie în regulă pentru voi amândoi.

Harriet îl strânse mai bine pe Nicky în brațe, așezându-i căpșorul adormit pe umărul ei și plecă fără să mai spună nimic.

Ajunsă aproape de casă, nu mică îi fu surpriza văzând în fața porții un Rolls-royce. În timp ce se apropie încetinindu-și pașii, un bărbat înalt și elegant coborî plin de el din mașină și se îndreptă spre ea.

– Bine ai venit acasă, domnișoară Masters, spuse Alex Marcos zâmbind victorios. Deci, el e Nicos... Mulțumesc că mi l-ai adus...

Capitolul 2

Harriet încremeni. Încercă să spună ceva, dar buzele nu o ajutară...

– Nu l-am...

– Sunt sigur că nu l-ai... Dar e aici, eu sunt aici de asemenea, și asta e tot ce contează și ce mi-am dorit, spuse Alex Marcos.

Harriet îl privi cu disperare pe Nicky și privirea lui Alex o urmă pe a ei.

– E un adevărat Marcos, comentă el, analizându-l cu atenție pe băiețel.

– Nici vorbă, replică Harriet, înciudată. Are ochii surorii mele.

Apoi, privindu-l cu infinită tristețe pe bărbatul din fața ei, adăugă:

– Îl luați chiar acum sau mai am timp să-i fac bagajele?

– Îmi vorbești ca și cum aș fi plănuit să-l răpesc, replică Alex. N-o voi face, îți promit. Oricum, am putea intra înăuntru mai înainte de a atrage privirile curioșilor? întrebă el. Harriet ezită o clipă, apoi se gândi că, de fapt, nu prea avea alternativă, așa că își căută cheile și încercă să deschidă ușa, mutându-l pe Nicky pe celălalt braț.

– Dă-mi-l mie, spuse Alex autoritar, luându-i băiețelul din brațe fără a mai aștepta vreun răspuns.

Harriet deschise ușa camerei sale și aruncă o privire fulgerătoare înăuntru. Din fericire, nu arăta prea rău. Se bucura acum în sinea ei pentru obiceiul de a curăți cu atenție totul înainte de a pleca dimineața.

– Nu se trezește, spuse Alex Marcos privind încurcat spre băiat. Ce să fac?

– Puneți-l acolo, răspunse ea, arătând spre un pătuț așezat într-unul din colțurile camerei, complet diferit de tot restul încăperii, datorită pozelor colorate tăiate din reviste și lipite de-a lungul pereților.

– Va dormi până la ora ceaiului, comentă Harriet, învăluindu-l pe micuț într-o privire cât se poate de caldă.

Alex așează cu grijă băiatul în pătuț, în mod evident total neobișnuit cu astfel de gesturi, apoi își aruncă ochii în jur.

Pentru un moment, Harriet fu pe punctul de a se scuza pentru încăperea prea puțin confortabilă pentru a primi vizitatori, dar renunță imediat. Era casa ei și el se autoinvitase.

– Doriți un ceai sau o cafea?... Am și puțin brandy rămas de la Crăciun, se auzi spunând fără voia ei.

– Mulțumesc, ești foarte amabilă, răspunse el cu un zâmbet scurt.

O cafea ar fi foarte binevenită.

Harriet sperase că Alex va rămâne unde era, dar constată surprinsă că o urmă la etaj, în bucătăria comună, și se postă în ușă, așteptând.

– Nu trebuia să veniți aici, spuse Harriet, va dura, puțin, până voi face cafeaua.

– Îmi imaginam asta, răspunse el zâmbind.

– Cred că nu sunteți obișnuit să vedeți o bucătărie de acest tip, comentă Harriet, aruncând o privire asupra frigiderului și a aragazului demodat.

– N-ai fost niciodată în Grecia, cred, domnișoară Masters, așa încât n-ai cum să știi că o astfel de bucătărie e, pentru mulți de acolo, un adevărat lux.

– Da, dar dumneavoastră nu faceți parte din această categorie.

– E adevărat, dar norocul meu nu mă face să închid ochii la modul de viață al altora.

Nu acesta era portretul pe care i-l făcuse Kostas fratelui său, se gândi Harriet, în timp ce coborau cu cafeaua în camera ei. În plus, deși familia Marcos fusese anunțată de moartea fulgerătoare a lui Kostas, niciunul dintre ei nu dăduse nici cel mai mic semn că ar fi interesat de ceea ce se întâmplase. Apoi, brusc, începuseră să trimită tot felul de mesaje și scrisori cum că îl vroiau pe Nicky.

Băiețelul dormea încă adânc în momentul în care Harriet și Alex se întoarseră în încăpere, deși era ora la care, de obicei, se trezea pentru a-și bea ceaiul. Harriet îl dezbrăcă de jachetă, încet, îl întoarse cu grijă pe o parte și deschise apoi puțin fereastra, pentru a permite soarelui cald de după-amiază să intre în cameră.

Când se întoarse, îl zări pe Alex analizând-o cu multă atenție. Probabil îi observase lacrimile.

– Nu cred că e soluția cea mai fericită pentru tine, de a-ți petrece tot restul vieții având grijă de un copil care nu e al tău. Ești încă foarte tânără. Poți avea copiii tăi propriii.

– Sunt foarte mulțumită de viața mea așa cum e.

– Nu intenționezi să te căsătorești? Te temi de bărbați? spuse el surâzând.

– Bineînțeles că nu. Ce vă face să credeți asta?

Alex o privi într-un mod care făcea parte din arsenalul de priviri al tracasărilor de zi cu zi, pentru orice femeie cât de cât drăguță, care lucra într-o firmă mare.

Harriet se simți, totuși, stânjenită. Nu-i plăcea să fie dezbrăcată, astfel, din priviri de un străin.

– Să ne întoarcem la Nicky, spuse el, observându-i reacția. E cât se poate de evident că această situație trebuie să se schimbe. Mai devreme sau mai târziu, Nicky îți va încurca viața.

– M-am gândit și eu să încerc să schimb puțin lucrurile.

– Și la ce concluzie ai ajuns?

– Am nevoie de un apartament mai mare sau, de preferat, o casă cu grădină. Sau, mai bine, un castel în Spania, spuse Harriet ca pentru ea.

– Oricum, răspunse el, în timp ce își turnă în ceașcă încă puțină cafea, cred că ar fi bine să ajungem la o înțelegere.

– Sper că nu vă gândiți să-mi cereți să nu-l mai văd pe Nicky niciodată.

– Chiar asta intenționam.

– Refuz să-l dau pe Nicky în astfel de condiții.

– Nu înțeleg... Vrei să te iau și pe tine, sau ce? Dacă îți închipui că punându-mi bețe-n roate îți voi mări renta de care ți-am vorbit, te înșeli amarnic.

– N-am nevoie de nimic de la dumneavoastră, spuse Harriet cu vehemență.

Nu eu am fost cea care a vrut să vă întâlnească. În fond, de ce-l vreți atât de mult pe Nicky?

– Pentru că e de datoria mea să-i asigur educația, dacă fratele meu nu mai e. Kostas ar fi fost de acord cu asta, indiferent care au fost relațiile noastre. Nicos e sânge din sângele meu.

– Și dintr-al meu.

– Dacă fratele meu s-ar fi gândit să-l lase pe Nicos în grija ta, ar fi lăsat un document în acest sens, dar n-a făcut-o.

– Cum să-i fi trecut prin minte așa ceva? Era foarte tânăr.

– Când cineva are o responsabilitate, trebuie să se gândească la tot, dar el știa că, în cazul în care i s-ar întâmpla ceva rău, automat eu trebuia să preiau responsabilitățile lui. Cu banii pe care ți-i voi da, dacă vei fi liberă, vei putea să îți găsești pe cineva care să te facă fericită. Poți să călătorești sau să-ți schimbi garderoba...

– Mă insultați.

– De ce? Ți-am făcut un compliment...

De fapt, încercam să-ți spun că dacă vei avea mai mult timp pentru tine însăți îți vei putea găsi foarte ușor un bărbat.

– Sunt mulțumită de garderoba mea, iar căsătoria nu mă interesează.

– Am avut dreptate, atunci, te temi de bărbați, surâse el cu maliţiozitate.

– E ridicol ce-mi spuneți.

– Mai mult decât atât, te temi de mine.

– E un nonsens, nu vă dați seama?

Alex își coborî privirea spre pieptul ei, apoi, mai jos, spre talie, îi analiză cu atenție picioarele, pentru ca, în sfârșit să se întoarcă la fața cu obrajii în flăcări.

– Te-ai înroșit toată doar pentru că te-am privit. Ce vei face dacă te ating?

– Nu voi face nimic, domnule Marcos, pur și simplu nu mă interesează.

Cred că vă puteți găsi destule alte femei care să intre în jocurile dumneavoastră. Pe mine nu mă interesează banii dumneavoastră și, ca să fiu foarte sinceră, mă lăsați complet rece.

Alex o privi o clipă cu o strălucire stranie în ochi, după care își lipi buzele de ale ei.

Harriet își strânse buzele cu putere în fața acestei invazii neașteptate și încercă să-l îndepărteze, dar corpul lui puternic o strângea ca într-un zid.

Harriet fusese sărutată de multe ori până atunci, dar nu mai simțise niciodată o dominație de acest tip. Involuntar, își întredeschise buzele și limba lui găsi imediat calea spre interiorul gurii ei, explorând-o cu senzualitate. Îi deschise apoi bluza și degetele lui începură să-i mângâie spatele cu o dexteritate atât de extraordinară, încât Harriet se arcui spre el ca vrăjită.

După câteva minute însă, se auzi scâncetul micuțului, care se trezise:

– Harry...

Harriet se desprinse din vis cu greutate. Picioarele îi tremurau și-l privi pe Alex cu uimire, trecându-și limba peste buze, ca pentru a le mai tempera.

Alex se dădu câțiva pași înapoi, privind-o cu ochi strălucitori și plini de amuzament.

– Parcă îmi spuneai înainte că ești imună la astfel de lucruri.

Harriet își presă cu palmele obrajii înflăcărați și se îndreptă fără nicio vorbă spre pătuțul lui Nicky. Băiețelul își ridică brațele spre ea și o cuprinse după gât. Harriet îl luă

cu dragoste în brațe și-l purtă emoționată spre centrul camerei, unde Alex aștepta cu mâinile întinse.

– Acesta e unchiul tău, Alex, Nicky, salută-l, spuse ea încet.

De obicei, Nicky era foarte reticent cu străinii și în adâncul ei Harriet sperase că se va întâmpla astfel și de astă dată. Dar băiatul zâmbi imediat cu dulceață și îngăimă cu sfială un "bună", după care își ascunse fața la umărul mătușii sale. Alex îi vorbi în limba greacă și Nicky își ridică privirile uimit, parcă încercând să-și amintească ceva.

– Tata? întrebă el aproape șoptit, privindu-l cu ochii mari pe bărbatul din fața lui.

Ochii Harrietei se umplură de lacrimi.

– Chiar trebuia să faci asta? întrebă ea, constatând în același timp că nu mai putea să-i spună lui Alex dumneavoastră.

– E pe jumătate grec, deci e normal să-și amintească sonoritatea limbii tatălui lui. Trebuie, de altfel, să o și învețe.

– Ai auzit ce a spus. Crede că ești tatăl lui, spuse Harriet enervată.

– Da, chiar asta trebuie să creadă până va fi destul de mare pentru a-i putea explica situația.

– După asta, îi vei aduce și o înlocuitoare de mamă?

– Ah, ține-ți gura mare pentru alte ocazii, mica mea viespe engleză. Ai uitat că dacă Nicos nu se trezea, nimic nu ne-ar fi putut opri să ne distrăm de minune împreună? spuse Alex cu sarcasm. Da, îmi plac femeile, dacă asta ai vrut să insinuezi, de ce aș nega acest lucru?

Harriet vru să spună ceva, dar se opri.

– Foarte înțeleaptă decizie, comentă Alex observându-i gestul. Sper că ne vom înțelege perfect de acum încolo, din toate punctele de vedere.

Harriet făcu câțiva pași prin cameră, privind îngândurată spre podea:

– Aș vrea să tratăm totul prin domnul Philippides.

– Mi-am închipuit, răspunse el ironic. Până atunci însă, aș vrea să-mi cunosc mai bine nepotul, dar fără a te avea pe tine prin preajmă. Pot să-l iau în weekend la mine?

Harriet îl privi, surprinsă.

– Ai o casă la Londra?

– Am un apartament într-un hotel.

– Și vei putea să-l îngrijești? Nu ești obișnuit cu astfel de îndeletniciri.

– Am adus cu mine o bonă din Grecia, se grăbi Alex să răspundă. Ea se pricepe, nu e nevoie să mă ocup eu de el.

– Și dacă refuz? răspunse Harriet, simțind cum îi urăște puterea și aroganța.

Alex își ridică o sprânceană și răspunse calm:

– Crezi că ai dreptul să faci asta? Sunt unchiul lui, deci am toate drepturile pe care le ai tu, în calitate de mătușă.

Făcu apoi o pauză, privind-o adânc în ochi, după care adăugă:

– Îți promit că nu-l voi scoate din țară. Te satisface această promisiune?

– Mă îndoiesc că aș putea să te împiedic, indiferent care vor fi intențiile tale. Când vrei să-l iei? Trebuie să-i pregătesc niște lucruri, așa că ar fi mai bine dacă vei veni după el mâine după-amiază.

– Bine. Atunci, voi veni mâine la trei și ți-l voi înapoia duminică seara.

– Foarte bine, căzu ea de acord, gândindu-se că acesta era începutul sfârșitului.

– Atunci pe mâine, spuse el. Își trecu apoi repede degetele prin părul lui Nicky și ieși.

***

Vineri, fusese o zi groaznică. Mai întâi de toate sunase la serviciu să anunțe că nu poate încă să-și reia lucrul, din cauza problemelor de familie intervenite, după care o anunță pe Manda cum decurseseră evenimentele. Bineînțeles că evită episodul de intimitate cu Alex, pe care-l regreta acum foarte mult. Nu înțelegea ce fusese în mintea ei că se lăsase sărutată de un străin, care, pe deasupra, îi mai era și dușman.

Manda îi ascultă explicațiile, dar ceva din vocea ei nu părea să-i fi spus acesteia tot adevărul, pentru că o întrebă pe un ton insinuant:

– Și cum ți se pare Alex Marcos?

– Exact cum ni l-am închipuit, se eschivă Harriet, dar se pare că prietena sa nu se mulțumi cu acest răspuns, pe care-l simți, desigur, lipsit de sinceritate.

– Bine, draga mea, te las acum, vorbim altă dată mai multe.

Harriet se rușină de atitudinea ei, pentru că fusese întotdeauna foarte deschisă cu Manda, iar faptul că aceasta își dăduse seama că Harriet evitase să vorbească despre Alex, o tulbură și mai mult.

Își petrecuse apoi ziua făcând curat în cameră și cumpărând niște dulciuri pentru Nicky.

Se va simți desigur, foarte singură în weekend fără el, dar nu va sta în casă. Amânase câteva vizite la muzeu, cu gândul de a le face cu Nicky, când acesta va mai crește puțin, dar, dată fiind situația actuală, le va face acum.

În timpul prânzului, încercase să-i explice lui Nicky faptul că nu vor sta împreună în weekend, dar el păru să fie interesat mai mult de mașinuțele lui.

Nu-i decât un copil, își spuse Harriet, privindu-l cu duioșie. Pe de altă parte, medită ea, un bărbat în viața unui copil este un lucru esențial pentru educația lui. Dar care va fi influența lui Alex Marcos asupra acestui copil? Ce educație va putea primi în preajma unui bărbat atât de cinic și de imoral?

Nu mică îi fu surpriza când, bându-și cafeaua în timp ce Nicky se juca la picioarele ei, descoperi în ziare fotografia lui Alex. Era într-un club de noapte, însoțit de un fotomodel în vogă. Venise, deci, în Anglia pentru afaceri, iar cercurile în care se învârtea erau mereu în centrul atenției presei. Vicky Hanlon era una dintre manechinele care-l însoțeau la întâlnirile lui de afaceri.

" Bietul Alex, se pomeni ea spunându-și, tare aș vrea să-l văd relaxându-se puțin, departe de viața asta epuizantă pe care o duce."

Aoleu! exclamă în gând Harriet, aruncând cât colo ziarele, era timpul să sosească Alex Marcos.

Peste alte câteva momente, într-adevăr, mașina lui se auzi oprindu-se în fața casei.

Nicky se juca pe covor și văzând-o că se îndreaptă spre el, îi propuse să se joace împreună.

– Altă dată, dragule, răspunse ea emoționată. Unchiul tău tocmai a venit să te ia. Vă veți distra foarte frumos împreună.

Harriet își aranjă puțin rochia și părul și deschise ușa. În locul lui Alex însă, o salută un bărbat în uniformă și o femeie între două vârste.

– Domnișoară Masters, eu sunt Yannina, spuse femeia. Am fost trimisă de kyrios Marcos să-l iau pe nepoțelul lui, Nicos.

Nicky, care veni repede la ușă, se prinse de fusta Harrietei.

Femeia se aplecă grijulie spre el și-l îmbrățișă, în timp ce se adresă Harrietei:

– Îl voi aduce duminică seara, nu mai târziu de ora șase.

– Spuneți-i, vă rog, domnului Marcos că sper din toată inima că va avea grijă de băiețel așa cum aș fi făcut-o eu însămi.

Șoferul o privi surprins, după care i se adresă cu multă atenție, în engleză:

– Domnișoară, domnul Marcos, e în mașină. Pot să-i transmit chiar acum mesajul dumneavoastră.

Harriet făcu din cap că nu, după care-l privi pe Nicky cum se îndepărtează, ținându-și mânuța în mâna străinei. Își întoarse o dată, nedumerit parcă, ochișorii spre ea, după care porni cu pași hotărâți spre mașină.

Când portiera se închise între ei, Harriet simți că leșină.

Așadar, Alex alesese să rămână în mașină. Un mod delicat de a-i spune că un sărut nu însemna mare lucru pentru el.

Se rușina acum de ea însăși, dar mai mult decât orice o durea gândul că fusese de acord să-l dea pe Nicky. Își pierduse mințile.

Un adevăr pe care-l recunoscu cu greu, chiar și față de ea însăși, era acela că numărase orele și apoi minutele și secundele până la ora la care trebuia să-l vadă pe Alex Marcos din nou. De aceea, acum, la durerea de a se fi despărțit de Nicky se adăuga și aceea de a nu fi putut să fie încă o dată în apropierea lui.

Capitolul 3

Sâmbătă după-masă, când se întoarse acasă, Harriet simți că nu mai fusese niciodată atât de obosită. Făcuse tot ce-și promise și nu-și îngăduise să se odihnească nici măcar la ora ceaiului. Își ocupase fiecare minut, pentru a nu se gândi la absența lui Nicky.

Își amintise că Becca îi spusese o dată, în timp ce era însărcinată cu Nicky, că avea impresia că fiecare femeie pe care o întâlnea era în situația ei. Astăzi, ea simțise că atunci când ești singur îți pare că doar tu ești într-o atare situație.

Dar nu va mai fi singură. Când Nicky va pleca în Grecia, se va muta într-un apartament în care va putea sta cu fete de vârsta ei. Sunt o mulțime de anunțuri de acest fel.

Deschise poarta și doamna Robertson îi strigă imediat de la fereastră:

– De trei ori în doar o jumătate de oră... Ai fost căutată de trei ori la telefon, domnișoară Masters.

– Ah, regret că ați fost deranjată, doamnă Robertson, spuse Harriet. N-a fost lăsat niciun mesaj?

Proprietăreasa coborî în fugă scările și-i înmână o bucată de hârtie.

– Trebuie să suni la acest număr și să ceri acest interior, replică ea grăbită. Acum sper că voi reuși să mă așez în sfârșit liniștită la televizor. adăugă ea, supărată că pierduse câteva minute bune din "Dinastia", serialul ei preferat.

Harriet formă numărul și i se răspunse de la unul din cele mai mari hoteluri din Londra. Dădu numărul camerei și se gândi instantaneu: Nicky, Dumnezeule, s-a întâmplat ceva cu Nicky. Alex răspunse atât de promit, încât avu impresia că așteptase lângă telefon.

Apoi îl auzi pe Nicky țipând și întrebă alarmată:

– E bolnav?

– E perfect sănătos, dar mă tem că nu pot spune același lucru despre dispoziția în care se află. E foarte răsfățat. Yannina n-a reușit să se înțeleagă cu el. Plânge tot timpul și cere să fie cu tine.

– Nu e răsfățat, răspunse Harriet, indignată. Nu știu la ce altceva te așteptai. E printre străini, într-un loc străin.

– Cred că ți-ai greșit cariera, domnișoară Masters, dacă ești o așa mare specialistă în psihologia infantilă. Atunci, de ce ai acceptat să-l dai pe mâna Yanninei, dacă ai știut că va reacționa în modul ăsta?

– N-am știut. Era liniștit când a plecat.

– E-n regulă, domnișoară Masters, ai trecut examenul. Dacă voi trimite mașina mea după tine vei fi de acord să vii la el?

– Bineînțeles, răspunse Harriet, cu inima plină de bucurie.

***

Apartamentul pe care-l ocupa Alex era situat la etajul al doilea al hotelului, și de cum deschise ușa liftului, Harriet auzi scâncetele lui Nicky.

Șoferul o conduse pe coridorul spre cameră și bătu în ușă, grăbit. Alex deschise imediat. Era îmbrăcat sport și arăta atât de bine, încât Harriet simți că i se taie respirația.

– N-am crezut niciodată că plămânii unui copil pot avea o asemenea forță, spuse el, fără nicio altă introducere.

Harriet se duse imediat în direcția din care se auzeau țipetele băiețelului. Deschise ușa și-l văzu zgâlțâind cu putere zăbrelele pătuțului în care era încarcerat. Când o văzu, încetă brusc plânsul, ridicând cu disperare brațele spre ea.

– Regret, thespinis Masters, spuse Yannina, dar nu vrea nimic, decât să fie cu dumneavoastră.

Harriet îl luă în brațe și începu să se plimbe cu el prin cameră, așa cum o văzuse pe Becca, în perioada în care micuțului îi crescuseră dințișorii.

Încet, încet, copilul se liniști și adormi.

– Ah, mă rog la Dumnezeu să vă ajute, thespinis... Ce m-aș fi făcut dacă nu veneați?... Sărăcuțul copilaș, a adormit, în sfârșit.

După ce se asigură că dormea destul de adânc, Harriet îl puse în pătuț, sub privirile dezaprobatoare ale lui Alex, care stătea în dreptul ușii, cu mâinile încrucișate. Dacă nu era de acord cu metodele ei, de ce o chemase?

Scoase un oftat de ușurare și se îndreptă spre ușa în care se oprise Yannina, așteptând-o.

Intrând în cealaltă cameră, Harriet dădu nas în nas cu un ospătar care tocmai venise cu o tavă cu fel de fel de bunătăți, plus o sticlă de șampanie.

– Șampania e singurul lucru din lume care îmi ridică moralul. Sunt sigur că și tu ai acum nevoie de asta, spuse Alex.

Harriet își aduse aminte de cele două ocazii din viața ei în care băuse șampanie: la căsătoria surorii sale, și la botezul lui Nicky.

– Te rog să mănânci, spuse Alex, arătând spre tava de pe măsuță. Sper că îți place somonul.

Harriet murmură ceva evaziv. Nu vroia să-i spună că habar n-avea dacă îi plăcea sau nu. Alături era un bol cu o pastă neagră. Nu putea fi caviar, își spuse ea, absolut surprinsă. Era destul de flămândă, dar, în același timp, știa că prezența lui Alex îi diminua apetitul.

Luă, totuși, câte puțin din toate, aruncând din când în când câte o privire bărbatului din fața ei. Nu se atinsese de nimic. Băuse doar, umplându-și, gânditor, pahar după pahar.

– Te-am căutat la telefon de mai multe ori, azi, rupse el, în sfârșit, tăcerea. M-am gândit că ai profitat de absența lui Nicky, pentru a-ți petrece seara cu iubitul tău.

– Nu, surâse evaziv Harriet.

– Eu a trebuit să anulez o întâlnire.

– Nu e o așa mare pierdere, domnule Marcos, sunt sigură că v-a și uitat, spuse Harriet, gândindu-se la roșcata cu care-l văzuse în fotografia din ziar.

– Ce te face să crezi că aveam întâlnire cu o femeie? Crezi tot ce spun ziarele? Se pare că imaginea pe care ți-ai făcut-o despre mine este foarte strâns legată de caracterizările găsite în paginile revistelor.

– Nu mi-am pierdut niciodată timpul citind astfel de lucruri. Aș vrea să știu însă de unde ai numărul meu de telefon.

– Am avut grijă să-l cer, data trecută, când am fost la tine. Mai ia niște șampanie, adăugă el. Poate îți va schimba dispoziția. Nicky va dormi până dimineață, probabil.

– Da, așa cred. Părea foarte obosit, spuse Harriet, căutându-și din priviri poșeta. Eu trebuie să plec.

– Trebuie să fii aici când se va trezi copilul.

– Vrei să spui că va trebui să vin foarte devreme?

– Vreau să spun că trebuie să rămâi peste noapte aici, spuse el, iritat.

Harriet se ridică și porni spre ușă.

– Nu, nu, e mai bine să mă întorc dimineață.

– De ce? Te temi că patul pe care ți-l voi oferi va fi același cu al meu? Harriet constată brusc că băuse deja prea multă șampanie și puse paharul deoparte.

– Nu, dar trebuie să constat că o astfel de remarcă nu poate fi foarte liniștitoare.

– E într-adevăr ceea ce vrei? Să stai liniștită? întrebă el cu un surâs enigmatic.

– Nu vreau nimic de la tine. Am venit aici doar pentru Nicky. Cred că trebuie să plec, acum.

– Nu, rămâi, răspunse el autoritar. M-am amuzat puțin, dar asta nu înseamnă că nu-ți respect virtutea. Dacă aveam nevoie de o femeie în seara asta, aș fi ales una experimentată, cu siguranță, nu o virgină.

– Aș putea, atunci, să dorm în camera lui Nicky? Am văzut că e un pat acolo și...

– Nu. Acolo doarme Yannina. Camera ta este acolo, spuse el, arătând spre o ușă din capătul opus al încăperii în care se aflau.

– Dar dacă se trezește Nicky...

– Yannina e acolo. Te va suna, dacă va fi cazul. De ce creezi tu probleme chiar și atunci când lucrurile se pot rezolva foarte ușor? Totul a fost deja pregătit acolo pentru tine.

Harriet oftă, dar se supuse.

– Foarte bine, atunci. Noapte bună, domnule Marcos.

– Cum vom fi nevoiți să folosim aceeași baie, poate îmi vei spune, totuși, Alex. Nu face mutra asta. E o încuietoare acolo, pe care poți s-o folosești. În fond, acasă la tine împarți baia cu alte douăzeci de persoane sau poate chiar mai multe.

– Mă gândeam doar că ar fi un deranj prea mare pentru dumneata, domnule Marcos.

– Te-am rugat să-mi spui Alex.

– Nu am niciun motiv s-o fac. Suntem doi străini.

– Străini? Văd că ai o memorie foarte scurtă. Adversari, poate, dar nu străini.

– Păi, eu mă duc, atunci, răspunse ea prostește, bucuroasă că nu sărise încă într-un picior, după câtă șampanie băuse și după cât de fericită era că-l vedea.

Îi surâse superior și se îndreptă spre ușa pe care i-o indicase mai devreme.

Camera rezervată ei, după cum se exprimase Alex, era foarte modern mobilată, în diferite nuanțe ale cafelei cu lapte, punctate, ici, colo cu bej, dar presupunea că nu se deosebea cu nimic de alte camere de hotel din aceeași categorie.

Baia era, de asemenea, foarte primitoare, căptușită cu oglinzi, ca în filmele hollywoodiene.

Harriet se privi cu atenție în una dintre ele. Nu era slabă, dar nici nu se putea spune că nu e zveltă. Oricum, se gândi ea, păcat că nu era ca acele femei experimentate, care-l puteau face pe un bărbat să ghicească fără niciun fel de greutate când e dorit.

Întorcându-se în cameră, Harriet se gândi la Kostas și la Becca. Ce frumoasă a fost dragostea lor! Cât de deosebit era Kostas de Alex. De altfel, îl auzise adeseori spunând că o plânge pe femeia care va fi soția fratelui său.

Harriet regreta acum că nu avusese cu Alex doar o întâlnire formală, în biroul avocatului. Totul ar fi fost mult mai simplu.

Apoi, în timp ce despăturea o cămașă de noapte găsită într-unul din cele două paturi din încăpere, se gândi că toată acea stare se datora oboselii acumulate după ce străbătuse toată ziua pe jos străzile Londrei. În plus, nu era obișnuită să bea șampanie.

După asta, Harriet își aminti că-și uitase în sufragerie poșeta, în care avea periuța de dinți. Se îmbrăcase deja în cămașa imensă de noapte, croită parcă după moda secolului trecut, așa că, vru să se schimbe, dar realizase că

de dincolo, nu se mai auzise nicio mișcare de multă vreme. Deschise deci ușa, cu foarte mare atenție. Nu mai era nimeni înăuntru, așa că își ridică puțin cămașa de noapte, pentru a putea păși, și, ajutată de lumina slabă a unei veioze dintr-un colț, se îndreptă spre sofa, pentru a-și recupera geanta uitată. Aproape reușise, când se auzi o cheie răsucindu-se în broasca ușii principale. Harriet vru să se-ntoarcă, dar cămașa i se agăță de colțul măsuței vecine. care, de altfel, se și răsturnă.

– Ah, fir-ar să fie, șuieră Harriet, încercând s-o tragă de sub măsuță. Prea târziu, însă. Alex intră deja în cameră.

– Maică Precistă! exclamă el. Harriet se întoarse surâzând, dar el nu păru deloc să se amuze.

– Iartă-mă, dar îmi uitasem periuța de dinți.

Alex nu răspunse, dar porni calm spre baie, lăsând ușa deschisă în urma lui. Deschise apoi un dulăpior și scoase de acolo un pachet cu periuțe de dinți, învelite în celofan.

– Ți-am spus că vei găsi aici tot ce ai nevoie, domnișoară Masters?

– Nu – da... Adică... aș vrea să știu cum funcționează dușul.

– Îți voi arăta imediat, spuse el rece, deschizând robinetul.

– Mulțumesc, răspunse Harriet, pe același ton. Își puse apoi poșeta pe un raft și așteptă ca el să plece.

Alex însă o cercetă din cap până-n picioare și, deși era îmbrăcată într-o cămașă care o acoperea absolut în întregime, se simți ca și cum ar fi fost goală.

– De ce nu intri sub duș? Ai nevoie de mai mult ajutor? spuse el, începând să-i desfacă nasturii cămășii.

Harriet era ca paralizată. Își auzea inima bătând cu putere, dar nu era capabilă de nicio mișcare.

Alex îi mângâie gâtul, atât de fin, ca și cum ar fi fost atinsă de aripa unui fluture. O sărută delicat pe umeri, apoi, încet, încet, cu o finețe uluitoare, îi îndepărtă cămașa, care căzu pe podea.

– Mai întâi de toate, vreau să te privesc goală, floarea mea engleză... Trebuie însă să-mi confirmi cu gurița ta dulce că ești de acord. N-aș vrea să încerci după aceea să mă șantajezi.

– Ești odios, șuieră Harriet.

– Ah, te-ai răzgândit? Nu mai vrei să mi te dai?

Harriet simți că i se face rău.

– Niciodată n-am intenționat să...

– Atunci, a fost doar o coincidență că te-am găsit în sufragerie când m-am întors? o întrerupse el, pe un ton

neîncrezător. Nu-mi spune că și ajutorul cerut pentru a face duș a fost tot o coincidență și nici că travestirea în cămașa asta care se dă atât de ușor jos a fost tot o coincidență. Oricum, a fost o mare plăcere pentru mine să te dezbrac.

– Cred că e cămașa de noapte a Yanninei. Iar celelalte insinuări sunt și ele nefondate. Nu m-am gândit niciodată să te seduc, spuse Harriet, atât de furioasă încâ aproape își pierdu respirația. Regret că te-am rugat să mă ajuți cu dușul dar nu am văzut niciodată unul de acest tip și nu știu cum funcționează.

– Încearcă acum, răspunse Alex printre dinți. Te vei convinge de una singură că nu aveai nevoie de ajutor.

Apoi, fără nicio altă vorbă, o ridică și o puse direct sub jetul cald de apă.

Înainte ca Harriet să se fi dezmeticit de-a binelea, Alex dispăru.

Întoarsă în camera ei, învelită în prosopul mare și gros al hotelului, Harriet reuși cu mare greutate să-și stăpânească lacrimile. De fapt, Alex avea dreptate și asta o durea cel mai mult. A lipsit atât de puțin ca acum să fie în patul lui, încă una din șirul celor care nu i-au putut rezista. Ar fi fost un dezastru.

Se vârî în pat, încercând să adoarmă și încet, încet alunecă în somn.

La un moment dat visă că e strânsă în brațe de două brațe calde și puternice și zâmbi în vis șoptind fericită: Alex...

Capitolul 4

Visul păru să fi fost atât de real, încât Harriet avu un adevărat șoc în momentul în care se trezi singură, a doua zi dimineață.

Se ridică încet din pat, alungându-și părul căzut peste față și încercând să-și dea seama ce anume o trezise. Atunci auzi o bataie timidă în ușă și vocea aproape șoptită a Yanninei:

– Thespinis Masters, micuțul s-a trezit și întreabă de dumneavoastră.

– Vin imediat, răspunse Harriet, căutându-și în grabă hainele. Intră încet în baie, pentru a nu-l deranja pe Alex, dar din camera lui nu se auzea niciun sunet.

Imediat ce se aranjă, merse direct în camera lui Nicky.

Acesta stătea pe un scăunel la o măsuță pe măsură, având în față un bol cu lapte și cerealele lui preferate, dar nici măcar nu le atinsese.

– Bună dimineața, iubire, spuse Harriet, trecându-i mâna prin păr. Hai să vedem cât de repede termini tot ce ai în farfurie.

Nicky zâmbi fericit imediat ce o văzu și acum luă în grabă lingura și începu să mănânce cu pofta lui uriașă dintotdeauna, dar fără a o scăpa din ochi pe Harriet.

– Are nevoie de dumneavoastră, thespinis, spuse Yannina privindu-l cu duioșie.

După ce-l contemplară astfel pe micuț câteva minute bune, Yannina o invită pe Harriet în sufragerie, unde Alex o aștepta, deja, pentru micul dejun. Când intră, el tocmai citea ziarele financiare.

Era doar în cămașă și Harriet observă din nou ținuta lui extrem de elegantă.

– Limonadă și cornuri? Sau preferi o omletă cu șuncă?

O limonadă, băută în timp ce soarele dimineții intra pe fereastră era tot ceea ce vroia Harriet în acel moment, pentru a se simți mai bine și mai optimistă.

Nici nu-și exprimă bine această dorință că un chelner își și făcu apariția, cu o tavă încărcată cu pâine caldă, unt, gem, cafea, limonadă și câteva cornuri.

Alex îi întinse untul și gemul fără s-o privească, părând din nou adâncit în ziarele lui.

După un timp, Harriet consideră că e cazul să rupă tăcerea, așa că spuse foarte hotărâtă:

– Cred că Nicky s-a liniștit, așa că voi merge acasă.

– Mă tem că nu pot să-ți împărtășesc optimismul, răspunse el.

Spune-mi te rog, cum a reușit Nicos să se obișnuiască cu tine după moartea părinților lui?

– N-a fost foarte greu, pentru că eu am locuit dintotdeauna cu ei. La început am încercat să-i distrag atenția când mă întreba de ei și încet, încet, fiind prea mic pentru a-și da seama de adevăr, s-a obișnuit fără ei.

– Mai vrei cafea?

– Nu. Chiar trebuie să plec.

– De ce? Ai vreo întâlnire?

– Nu.

– M-ai făcut să cred că Nicos e toată viața ta.

– Și tu m-ai făcut să mă hotărăsc să schimb această situație, ceea ce voi face începând chiar din acest moment.

– După cum a reacționat Nicos aseară, cred că se va acomoda foarte greu cu o nouă situație, așa că am nevoie de tine, domnișoară Masters.

– De ajutorul meu? Cum așa?

Credeam că abia aștepți să-l scoți pe Nicky de sub influența mea.

– Atunci nu știam că ai făcut tot ce era posibil pentru ca Nicos să devină dependent de tine.

– Ah, da, ar fi trebuit să-l neglijez, pentru ca acum să-ți fie mai ușor să pui stăpânire pe el. Problema e că nu m-am gândit niciodată că vei intra, așa, în viața noastră, ca un... ca un...

– Ca un tiran. Sau ca un maimuțoi arogant, mai exact spus, nu-i așa?

– Da, conchise ea, scurt. Exact așa.

– Mă întreb cum de nu ți-a tras nimeni până acum o bătaie pe cinste, Harriet mou.

– Probabil pentru că n-am avut niciodată niciun conflict cu alte persoane.

– Atunci, sper că de dragul lui Nicos vei face un efort să te înțelegi și cu mine. Putem cădea acum de acord că binele lui e mai important decât orgoliul nostru?

– Da, răspunse Harriet fără ezitare.

– Progresăm, zâmbi el. Pot să comand încă o șampanie în cinstea acestui eveniment?

– Da, răspunse ea supusă, privindu-și mâinile tremurânde.

– Și vei rămâne și azi... De dragul lui Nicky...

– Da... De dragul lui, da...

***

Luaseră prânzul pe malul râului, într-un restaurant tradițional și Nicky se comportase la cele mai înalte standarde. Era foarte clar acum pentru oricine că Nicky și Alex se plac foarte mult.

În plus, având aceeași culoare a pielii și a părului, puteau trece foarte ușor drept tată și fiu.

La întoarcere, în mașină, cu Nicky între ei, Harriet îi aruncă o privire lui Alex, spunându-i:

– Ți-aș cere prea mult dacă te-aș ruga să mă lași acasă? Nu cred că Nicky îți va mai crea probleme. Se pare că se simte foarte bine cu tine, nu cred că prezența mea vă mai este de vreun folos.

– Sfânta Harriet martira, răspunse el, simțindu-i tristețea din glas. Mă tem că Nicky se va decide să ne facă încă o demonstrație de cât de dependent e de tine.

– Nu, nu cred. Pare mult mai atașat de tine acum, decât de mine.

– Imediat ce nu te mai vede, devine foarte agitat.

– Dar stă fără nicio problemă cu Manda, fata care are grijă de el când sunt la serviciu.

– Da, pentru că știe că te vede imediat după ce ți-ai terminat munca.

– Mi-ai spus asta ca un reproș. Ce era să fac după... după... Ar fi putut fi înfiat de cineva, dar n-am vrut asta. I-aș fi trădat pe Becca și pe Kostas, dacă aș fi permis asta. Spune-mi dacă am greșit. Nu aveam cum să-mi închipui că vei apărea tu cu pretențiile tale de custodie.

– Ar fi trebuit să te gândești că se va întâmpla așa. Kostas nu v-a spus niciodată că familia noastră e foarte unită?

– Dar l-ați înlăturat pe Kostas.

– S-ar fi întors el, în mod sigur, la noi, după ce își va fi dat seama cât a pierdut din cauza surorii tale.

Buzele ei erau pe cale să-l facă porc, dar se gândi imediat la Nicky. Deși nu înțelegea poate despre ce se vorbea, putea percepe vibrațiile conversației, de aceea

Harriet se întoarse cu capul spre fereastră și tăcu, încercând să-și stăpânească lacrimile.

Așa se face că imediat ce au ajuns la apartamentul lui Alex, Harriet se scuză și intră în baie, unde, în sfârșit, putu să dea drumul lacrimilor reținute cu atâta efort. Își spălă apoi ochii încinși cu apă rece, își temperă bătăile inimii respirând adânc, și ieși.

Îl găsi pe Alex singur, uitându-se pe fereastră.

– Unde e Nicky? exclamă ea surprinsă.

– Yannina l-a scos la plimbare. Am simțit că e mai bine să continuăm discuția începută între patru ochi.

– Nu mai avem nimic de discutat, se răsti Harriet, nervoasă. Nu mă pot lupta cu tine, asta-i sigur. Promite-mi doar că te vei purta bine cu el, că nu-l vei urî, pentru că e fiul Beccăi.

– Sfinte Sisoie, ce lucruri îți trec prin minte. Ce fel de monstru mă crezi? ridică Alex tonul, la rândul lui.

– Nu contează ce cred eu. Contează însă cum te vei purta tu cu el. Îi vei permite, când va fi mai mare, să îmi trimită măcar o carte poștală de Crăciun?

Alex spuse ceva scurt și scrâșnit în limba lui, apoi continuă în engleză:

– Așază-te, spuse el autoritar.

Harriet se supuse emoționată, gândindu-se cât de fericită ar fi dacă l-ar simți puțin lângă ea, chiar și așa, nervos cum era.

– E adevărat, continuă el, că am venit aici cu gândul să-l iau pe Nicky cu mine, dar nu știam că e atât de atașat de tine. Ar fi o cruzime fără margini, în această situație, să vă despart pentru totdeauna. Trebuie, deci, să găsim o situație de compromis.

Harriet făcu ochii mari, încercând să înțeleagă ce vrea să spună. Vroia să i-l lase pe Nicky, dar să-l sprijine material?...

– Când voi pleca în Grecia cu Nicky, va trebui să vii cu noi, spuse Alex, luând-o total prin surprindere.

– Nu! strigă ea, evident în șoc. Nu, nu e posibil.

– De ce?

Pentru că nu vreau să mai petrec niciun minut în compania ta, se gândi ea, dar spuse:

– Pentru că, deși nu pare, am viața mea aici. Am casa mea, am slujba mea... Cei de la compania la care lucrez au fost foarte înțelegători cu mine pînă acum, dar asta nu poate continua la infinit.

– Toate acestea înseamnă mai mult pentru tine decât Nicos? întrebă el cu răceală.

– Bineînțeles că nu, rosti ea gâfâind.

– Și-ți închipui că eu te-aș lăsa fără casă și fără slujbă?

– Nu vreau caritate.

– Nu asta-ți dau.

– Și... nici nu știu dacă m-aș putea obișnui să trăiesc acolo.

– Tot timpul opui rezistență. Ai aici chiar tot ce-ți dorești încât nu vrei să vezi dacă te poți acomoda în altă parte?

– Dar cine are în viață chiar tot ce-și dorește? Dar munca pe care o am e importantă pentru mine și nu vreau s-o pierd.

– Da, pare să fie mai importantă decât nepotul tău.

– Știi că nu e adevărat ce-ai spus acum.

-Atunci poate ai alte motive. Poate există în viața ta un bărbat pe care nu-l poți părăsi.

– Nu, nu există.

– Atunci, nu văd de ce n-ai veni cu noi. L-ai văzut pe Nicos cum a reacționat când a stat fără tine. Nu putem să-i producem atâta suferință.

– E foarte complicat pentru mine să plec în Grecia. Lucrurile se pot agrava... Când mă voi întoarce aici, va suferi și mai mult.

– Vom sta mai întâi în Corfu, cu mama și cu sora ei. După un timp, vei putea să începi să călătorești, să vezi

insulele din împrejurimi. Așa, încet, încet se va obișnui cu lipsa ta.

– Da... Sună foarte practic... Dar ce va spune familia ta de prezența mea acolo?

– Nimic, vei veni în calitate de mătușă a lui Nicos. Orice alte insinuări ar însemna insulte.

– Și cât timp ar trebui să rămân acolo?

Dacă Alex fu mulțumit de această capitulare, Harriet n-avea cum s-o știe, pentru că fața lui rămase impasibilă.

– Atâta timp cât va fi necesar, Harriet mou. Nici mai mult, nici mai puțin. În cât timp vei fi gata de plecare?

– Nu știu... Am nevoie de pașaport, spuse ea mai calm.

– N-ai ieșit niciodată din Anglia? o întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Niciodată. Orice pachet turistic costă, domnule Marcos...

– Alex, răspunse el autoritar. E absurd să continuăm să ne formalizăm, așa că vom înceta cu asta chiar acum.

– Da, sir, accentuă ea izbucnind în râs.

– Vei fi, în mod sigur, cel mai refractar musafir pe care l-am avut vreodată. O să-ți placă însă la Corfu. Are o frumusețe aparte.

– Am auzit asta.

Nu aici se spune că a scris Shakespeare "Furtuna"?

– Cred că da. Dar de asta e interesant acolo, pentru tine?

– Dar nu voi avea timp să simt farmecul acelor locuri. Merg în interes de serviciu. De Nicky va trebui să ai mai multă grijă, în acest sens.

– Da. zâmbi el. În primul rând, îi vom cumpăra niște haine mai subțiri.

– Da, nu-l voi băga în pături, acolo, surâse ea.

– Philippides te va ajuta cu tot ce va fi necesar. Caută-l ori de câte ori ai nevoie, ai înțeles?

Harriet scutură din cap, dar îl privi nedumerită.

– Eu trebuie să fiu mâine în Atena, dar voi ajunge la timp în Corfu, pentru a fi acolo la sosirea voastră.

– Da, cred că va fi important pentru Nicky să te găsească acolo.

– Da, cred că da, răspunse el.

Telefonul sună cu insistență într-un colț și Alex se ridică să răspundă, părând mult mai relaxat acum, după ce câștigase din nou o bătălie.

Doar o bătălie minoră, se gândi Harriet, privindu-l cum se mișca plin de el prin cameră. Pentru un bărbat care își petrecea atât de mult timp închis într-un birou, arăta surprinzător de bine.

Primise legătura și începu să vorbească repede, pe un ton complet schimbat:

– Kougla mou, ce drăguț din partea ta că m-ai sunat. Ah, bineînțeles că n-am uitat, cum aș fi putut?

Ascultă apoi cu un zâmbet larg, după care continuă:

– Mă flatezi, iubito... Atunci, cum ai spus și tu, ne vedem la noapte... Alex termină convorbirea și Harriet își ridică ochii din podea:

– Crezi că Yannina va mai întârzia mult? Aș vrea să-l iau pe Nicky acasă. Cred că e foarte obosit deja.

– Se poate odihni aici, răspunse Alex.

– Nu, chiar trebuie să plecăm, te încurcăm. Am văzut că ai niște planuri și nu vreau să ți le strici din cauza noastră.

– Planurile mele sunt pentru mult mai târziu. De ce te grăbești așa, Harriet mou?

– Nu mă grăbesc, răspunse ea și cuvintele sunară fără vlagă chiar și în propriile ei urechi.

– Peste puțin timp, vei zbura spre Corfu. E o insulă mult mai mică decât asta.

– Știu, răspunse fără chef Harriet.

– Oricum, nu mă aștept să fiu foarte bine primită acolo.

– Da, trebuie să te pregătești să faci față unor resentimente și, mai ales, să nu pomenești niciodată

numele surorii tale. Nici mama și nici sora ei nu vor uita niciodată faptul că Kostas s-a căsătorit cu o străină. Poate vei avea parte și de ceva ostilitate din partea lor. Ești destul de înarmată pentru a suferi toate acestea de dragul lui Nicos?

– Da, pentru Nicky, da. N-aș fi putut pentru nimeni altcineva, dar pentru Nicky, da, spuse Harriet, simțind în același timp cât de mult și-ar fi dorit ca lucrurile să fie atât de simple.

Capitolul 5

În timp ce avionul plana încet peste lagună. Harriet, realiză că mâinile ei strângeau cu toată forța brațele fotoliului pe care era așezată. Nicky fusese uimitor de cuminte, cu excepția momentului în care începuseră să decoleze și asta doar pentru că i se înfundaseră urechile.

Domnul Philippides se îngrijise într-adevăr de toate nevoile lor și, în doar câteva minute devenise foarte clar că Nicky îi era foarte simpatic.

Avionul se pregătea acum de aterizare și Harriet își căută oglinda în geanta de lângă ea. Părea să fie o zi foarte însorită acolo, atât de deosebită de cenușiul luminii din Londra.

Spera că nu va fi dezamăgită de această călătorie. Domnul Philippides, deși foarte ocupat, îi însoțise, totuși, pentru cazul în care Alex Marcos nu putea să-i întâmpine.

Harriet o binecuvânta acum în gând pe Manda că o sfătuise să-și cumpere haine noi, pentru a nu se simți ca o rudă săracă la sosire.

Fusese însă destul de calculată cu suma enormă de bani pe care Alex i-o dăduse prin intermediul domnului Philippides, în afară de banii rezervați lui Nicky. Așa că nu cheltuise nici măcar un sfert din ei.

Îl auzi pe domnul Philippides salutând pe cineva și întoarse repede capul. Șoferul care îl însoțise pe Alex la Londra îi salută politicos și-i conduse spre ieșire. Nicky alerga voios pe lângă domnul Philippides, dar Harriet abia dacă mai putea să respire de emoție. Era normal să fi fost trimisă o mașină în întâmpinarea lor, se gândi Harriet, dar asta nu însemna neapărat că venise și Alex. Dar... venise și-i aștepta nerăbdător lângă mașină. Nicky alergă spre el imediat ce-l observă și Alex îl ridică în sus, râzând și el cu bucurie.

Apoi se întoarse spre ea, analizând-o mulțumit.

– Bun venit la Corfu, Harriet. Ai avut o călătorie plăcută?

– Da, mulțumesc.

Îl lăsă pe băiat jos, după care o îmbrățișă atât de puternic încât fusta i se ridică mult deasupra genunchilor.

Urcară după asta cu toții în mașină și, la scurt timp, Harriet fu furată de peisajul cu totul nou și se relaxă.

Înțelegea acum, în sfârșit, de ce atât de multe dintre prietenele sale munceau din greu tot anul pentru a putea economisi banii necesari pentru câteva zile de vacanță într-o țară însorită. Totul era atât de incredibil de diferit aici.

Nicky se uita și el în jur cu ochi mari și își puse apoi capul pe brațul ei. Spera că băiețelul va adormi curând, pentru că drumul cu mașina le luă mult mai mult timp de cum crezuse.

Nu vroia ca el să ajungă în fața clanului Marcos obosit și deci greu de stăpânit, ca orice copil de vârsta lui într-o atare situație.

Mașina continuă să alunece ușor, pe lângă livezile de citrice și măslini și, deodată, în fața lor răsări ca prin minune, turcoazul incandescent al mării. Harriet simți că i se taie respirația de atâta frumusețe. Nu se mai gândi la niciuna dintre problemele cu care se aștepta să se confrunte odată ajunsă la casa lui Alex. Pentru această frumusețe desăvârșită a insulei, va putea îndura totul.

Vila familiei Marcos nu era chiar un palat, așa cum își închipuise, dar era totuși foarte mare și spațioasă, înconjurată de o grădină în trepte.

În fața casei fură întâmpinați de o fântână arteziană, cu o nimfă în mijloc, care privea cu satisfacție apa ce îi cădea în mâini.

Se întoarse spre Nicky, vrând să-i observe reacția, dar Alex îl luase deja în brațe și micuțul își făcea acum somnul de după-amiază.

Ușa se deschise și în prag apăru Yannina, care exclamă cu bucurie:

– Ah, pedhi mou!

Alex îl puse pe Nicky jos și acesta alergă imediat spre Yannina, recunoscând-o cu bucurie.

Harriet simți că era un pic geloasă, dar în același timp, se gândi că era mai bine pentru toată lumea ca el să fie mai sociabil. Așa, își va putea organiza și ea mai ușor viața de acum înainte.

Dar ce viață? Domnul Philippides îi spusese de o slujbă care fusese deja găsită pentru ea în cadrul companiei Marcos, dar acesta era ultimul lucru pe care și l-ar fi putut dori. Intenționa să scape de sub aripa protectoare a lui Alex cât mai repede cu putință.

Camera în care fu condusă era de asemenea foarte spațioasă, iar briza parfumată a aerului condiționat o făcea extrem de primitoare. În mijlocul încăperii, stăteau în picioare și așteptau foarte drepte, două doamne în vârstă, cu pielea închisă la culoare, îmbrăcate în negru, ca toate țărancile pe care Harriet le văzuse deja în drumul până acolo. Spre deosebire însă de acelea, cele două doamne din fața ei aveau veștminte din mătase, iar pe piept și la încheieturile mâinilor purtau diamante. Ochii le străluceau cu răutate, la fel de puternic ca bijuteriile pe care le purtau cu atâta mândrie.

Avea în față cei mai puternici inamici din viața ei, se gândi cu groază Harriet.

Alex o prinse de mână și spuse cu o voce sobră dar extrem de plăcută:

– Mama – Thia Zoe, permiteți-mi să v-o prezint pe thespinis Masters, care ni l-a adus pe Nicos din Anglia.

Doamna Marcos își întinse buzele într-un fel de zâmbet, dar sora sa nu păru deloc dispusă la o astfel de concesie. Se uită direct în ochii Harrietei și spuse pe un ton răstit ceva în limba greacă, evident extrem de veninos.

Vocea lui Alex se înmuie după asta mai mult ca niciodată:

– Ar fi bine dacă ne-am aminti cu toții că domnișoara Harriet nu înțelege limba greacă. Vom face deci un efort de voință și vom vorbi cu toții în engleză în prezența ei.

Doamna Marcos se supuse și spuse într-o engleză perfectă:

– Bine ai venit în casa noastră, thespinis.

Tonul ei sună ca o insultă, dar când se uită la Nicky, ochii i se umplură imediat de lacrimi.

Copilul se lipi repede de ea. Privirea de oțel a femeii îmbrăcate în negru era pentru el o experiență cu totul nouă. Harriet îl îmbrățișă, încercând să zâmbească, dar buzele îi tremurau.

– Deci, acesta e băiatul lui Kostas, spuse thia Zoe, într-o engleză mai puțin elegantă decât a surorii ei.

Nicky începu să scâncească, strângându-se și mai mult lângă Harriet, și-atunci cele două personaje îmbrăcate în negru săriră amândouă deodată asupra lui, încercând să-l amuze.

Yannina se apropie zâmbitoare, încercând să aplaneze cât de cât lucrurile:

– Iertare, kyria, dar atâtea ore în avion și pe urmă în mașină – po, po, po – cum să nu plângă acum?

– Atunci, e mai bine să fie dus în camera lui.

Și dumneata la fel, thespinis Masters. Alex a primit deja două telefoane; unul de la Atena, altul de la Paris. Poate te vei ocupa după asta de aceste probleme.

– Thespinis, îl voi duce atunci pe micuț în camera lui, spuse Yannina, luându-l pe Nicky în brațe. Nu știu care cameră v-a fost rezervată, dar Androula vă va conduce cu plăcere, adăugă ea, arătând spre o femeie între două vârste, îmbrăcată de asemenea în negru dar cu un șorț alb în față, pentru a-i fi marcată inferioritatea.

Harriet se îndreptă bucuroasă spre ieșire. Camera aceea avea prea multă ostilitate pe metru pătrat.

Androula se apropie timid de Harriet și o îndemnă gesticulând ușor s-o urmeze:

– Dacă doriți, thespinis...

Scările erau protejate de o balustradă de fier și Harriet le urcă cu sentimentul că urca pe munte, atât de abrupte erau.

Când ajunseră la capătul coridorului presărat cu nișe din care niște lămpi antice își trimiteau cu greutate lumina slabă, Androula deschise repede ușa unei camere și-i spuse pe un ton politicos dar rece și grăbit:

– Aceasta este camera dumneavoastră, thespinis. Mă duc să vă aduc bagajele.

În primul moment, Harriet avu impresia că Androula greșise ușa și o vârâse într-un dulap, dar imediat după asta observă un pat foarte îngust lipit de peretele de după ușă, unde era de altfel agățat și un cuier. O fereastră foarte mică se deschidea în tavan, astfel că pentru această cameră nu mai consideraseră necesar aerul condiționat.

Dacă n-ar fi fost atât de nervoasă, ar fi izbucnit cu siguranță în plâns. Părea să fie camera destinată servitorilor reflectă ea, dar apoi auzi vocea veselă a lui Nicky din cealaltă cameră și își spuse că era probabil singura cameră disponibilă, atât de aproape de băiețel, dar tot nu putu să nu se gândească la faptul că în aceste condiții ar trebui să coboare imediat și să ceară să fie trimisă în Anglia cu primul avion. Nu. Nu putea să facă asta. Era acolo pentru binele lui Nicky, nu pentru al ei personal. Va accepta, deci, orice situație, de dragul lui, pentru că nu era, oricum, pentru totdeauna. Această insultă îi va da un motiv în plus să părăsească această casă, imediat ce Nicky se va fi acomodat cu noua lui viață.

Se decise deci să bată la ușa alăturată pentru a-l vedea pe Nicky. Nu mică îi fu mirarea când, deschizând ușa camerei sale dădu peste bagajele ei, lăsate acolo fără nicio vorbă. Le luă, așadar, și le purtă înăuntru, felicitându-se

pentru ideea de a-și fi purtat cu ea micul dulap de plastic pentru rochii.

Când intră însă în camera alăturată, se bucură din toată inima. Nicky stătea la o măsuță specială, în fața ferestrei, mâncând cu mare poftă un iaurt cu fructe, una din preferințele lui culinare, supravegheat îndeaproape de Yannina.

– Yasoo, Nicos, se aplecă Harrieta spre micuț, acceptând bucățelele de fructe pe care acesta le întinse spre ea.

– Ah, thespinis, învățați limba noastră? întrebă cu surprindere Yannina.

– Știu doar câteva cuvinte pe care le-am învățat dintr-o carte pe care am cumpărat-o la Londra.

– O vei învăța curând, răspunse Yannina pe un ton profetic. Camera lui Nicky o încântă. Era tapisată cu rafturi pline de jucării, iar fereastra de tip francez se deschidea spre un balcon extrem de spațios.

Nicky se dădu jos de pe scăunel și se ceru în brațele Harrietei, spunând că vrea o poveste. Harriet începu povestea lui preferată, cu cei trei urși, dar Nicky adormi imediat.

– Voi mai rămâne puțin lângă el, declară Harriet, dar Yannina o sfătui cu căldură:

– Ah, thespinis, trebuia deja să fiți jos pentru cină, e mai bine să vă grăbiți.

Nici nu termină bine Yannina aceste vorbe că ușa se deschise și intră Alex, îmbrăcat cu un frac elegant, care îi venea ce-i drept de minune.

– Ce se întâmplă? se burzului el la Harriet. De ce n-ai coborât? Ești așteptată pentru cină. Nu ți-a spus Androula?

– Nu, și aș prefera să rămân lângă Nicky.

– E prima ta cină în această familie, nu se cade, Și pe urmă, îl faci pe copil să fie prea dependent de tine și aici.

– Îmi pare rău, dar dacă Nicky e dat pe mâinile Yanninei cu totul, atunci nu văd care ar fi motivul prezenței mele aici. Aș putea să plec?

– Eu credeam că e mai bine pentru tine așa, dar poate am greșit. Nicky doarme acum?

– Da. Camera lui e foarte drăguță, apreciez efortul mamei tale de a...

– Eu însămi m-am ocupat de toate acestea. Te surprinde?

– Cred că Nicky va fi într-adevăr foarte bine îngrijit aici. Mă duc să mă pregătesc pentru cină.

– Vino cât poți de repede.

Deja ești așteptată.

Harriet se întoarse în camera sa, dar nu avu niciun chef să se schimbe, așa că își spălă doar mâinile și își aplică puțin machiaj.

Androula o aștepta, vădit nemulțumită, în capul scărilor, pentru a o conduce în sala în care fusese așteptată la sosire.

Cele două doamne o așteptau tăcute, așa că Harriet se simți obligată să-și prezinte scuzele, dar sora doamnei Marcos făcu un gest din care reieșea că nici nu se așteptase la altceva.

Adevărul era că Harriet nu prea se îndemnase să participe la această cină, pentru că toate prietenele ei care fuseseră în Grecia îi spuseseră că aici nu se putea mânca nimic, pentru că fiecare fel de mâncare era impregnat cu ulei de măsline.

Ceea ce văzu însă în această seară, era cu totul și cu totul deosebit de ceea ce auzise până atunci.

La început fu adusă o supă rece de avocado, apoi cina continuă cu o friptură foarte proaspătă de vacă, în sos de vin, și se încheie cu cea mai mare varietate de fructe pe care o văzuse până atunci.

Mâncaseră în tăcere și atmosfera nu se schimbă nici după ce se retraseră în altă cameră, unde se servi cafeaua cu bitter. Cele două doamne se așezară pe o canapea și

începură să coasă, vorbind rar și în șoaptă, iar Alex se cufundă în convorbirile lui telefonice. Așa se face că imediat ce-și termină cafeaua, Harriet le salută pe cele două surori, iar acestea îi răspunseră murmurat și rece.

– Unde pleci? întrebă Alex, văzând-o că se retrage.

– În camera mea. Sunt foarte obosită.

– Aș putea ca de acum încolo să iau cina cu Nicky?

– Nu, nu se poate. Dar dacă ești atât de obosită, puteai să ceri să ți se aducă o tavă cu mâncare în camera ta.

Dar pentru o tavă era loc în camera aia, se gândi Harriet, dar nu mai comentă nimic, pentru că nu vroia să cerșească un tratament mai bun.

– Îmi voi aminti atunci asta altădată. Noapte bună, domnule Marcos.

– Harriet mou, ce trebuie să fac pentru ca să-mi spui Alex? Țin să-ți amintesc că ești oaspetele meu.

Ciudat mod de a trata un musafir, se gândi Harriet. Să-l închizi într-un dulap!...

– Voi încerca să-mi amintesc și asta altă dată, răspunse ea.

Alex îi luă mâna de pe balustradă și i-o sărută.

Ce calde și plăcute erau buzele lui... Degetele i se relaxară brusc și inima îi tresări de emoție.

– Noapte bună, atunci, pisicuțo, și somn ușor, spuse el, după care se întoarse în camera din care ieșise. Harriet îl urmări cu privirea până când văzu ușa închizându-se în urma lui. Urcă apoi scările, zâmbind printre lacrimi.

Îi urase somn ușor. Fusese o ironie?... Cât de ușor putea fi somnul ei în situația în care era?

Își privi mâna în locul în care o sărutase el și o duse la obraz...

O aștepta o noapte lungă de singurătate...

Capitolul 6

Nu putu să adoarmă. Dar nu doar gândul la Alex o ținu trează.

Neputând să mai stea în pat, deschise fereastra, dar camera continua să fie lipsită de aer.

Deschise ușa camerei lui Nicky, înainte de a face un duș și de a se schimba în cămașa de noapte. Acolo era o atmosferă foarte plăcută și băiețelul dormea adânc.

Se întoarse în "dulapul" ei și se vârî în pat, dar după câteva minute simți că se înăbușe.

Se gândi să-i scrie Mandei pentru a-i trece noaptea mai ușor, dar ce putea să-i spună?... Că aici e ținută într-o saună?...

Se hotărî să iasă afară. Nu mai rezista.

Vila era cufundată în întuneric. Coborî și ieși tiptil pe terasă. În sfârșit, putea să respire. Vroia însă să plece departe de această casă. Nu avea nicio idee unde, dar coborî în grabă scările. Oriunde era, desigur, mai relaxant decât aici... Înconjură vila și nu mică îi fu mirarea când dădu cu ochii de un teren de tenis. Ce loc frumos... Nu mai jucase tenis din perioada școlii... În alte împrejurări, s-ar fi bucurat să aibă o vacanță pe această insulă. Apoi auzi susurul discret al unei ape. O altă fântână arteziană sau o piscină? Se apropie încet, temându-se să nu fie văzută din casă.

Era o piscină!

Se uită în jur, încercând să vadă dacă nu era nimeni prin preajmă. Oricât de incredibil era, văzu niște haine abandonate la marginea piscinei. iar de altă parte, o măsuță pe care era așezat un pahar cu coniac sau cu vin. După alte câteva minute, două mâini prinseră cu forță marginea piscinei și cineva ieși imediat din apă. Era Alex... Complet gol...

Harriet simți că-i sare inima din piept. Alex se îndreptă spre măsuță și începu să bea tacticos din pahar. Dumnezeule... Era magnific...

Crezuse că doar ea simțise nevoia să iasă afară la acea oră și faptul că el avusese același gând o umplea de emoție. Înotase gol. Asta însemna că nici el nu se așteptase ca cineva să vină acolo în miez de noapte.

Făcu câțiva pași, încercând să nu facă nici un zgomot și să se întoarcă pe terasă, dar vocea lui o opri imediat:

– Stai puțin cu mine? Apa e excelentă și coniacul franțuzesc.

Harriet își roti speriată capul spre el. Se învelise într-un prospop și acum își ținea, arogant și satisfăcut, mâinile pe coapse.

– Nu mă așteptam să fie cineva aici la ora asta, spuse ea, vrând parcă să se scuze.

– Nici eu, răspunse el amuzat. Am crezut că vrei să dormi. Ce te-a făcut să vii aici?

– Nu sunt obișnuită să dorm în alt pat și camera mea e sufocantă. Am ieșit puțin la aer. Grădina aceasta e minunată, într-adevăr.

– Toate camerele au aer condiționat. Poate n-ai știut cum funcționează. Trebuia doar să o suni pe Androula, doar dacă nu ți-a făcut din nou plăcere să mă cauți pe mine pentru a-ți rezolva și această dilemă.

– Nu te-am căutat.

N-aveam de unde să știu că te pot găsi aici la această oră.

– Dacă știam că voi avea parte de o companie atât de drăguță, rămâneam să te aștept în piscină. Am fi putut înota împrună, Harriet mou.

– Cred că e timpul să mă retrag în camera mea, spuse Harriet, gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi văzută cu el.

– Vei face asta mai târziu. Acum, aș vrea să bei puțin coniac cu mine.

Harriet făcu câțiva pași spre el, ezită puțin, dar invitația de a mai rămâne puțin cu el era mult prea tentantă, așa că se așeză pe un scaun alăturat și acceptă paharul întins de el.

– Ai o casă foarte frumoasă, spuse ea, mai mult pentru a face conversație.

– Mă bucur că îți place, pentru că poate va trebui să rămâi aici ceva mai mult timp.

– Cine știe?... Oricum, acum e cazul să mă întorc în camera mea.

– Te-ai săturat de aer, de coniac sau de mine, Harriet mou?

– Poate de toate astea, replică Hariet dând să plece, dar el o prinse imediat de mână.

– Cât de lașă ești, spuse el printre dinți. Ai încercat să mă convingi că ești destul de matură pentru a-mi crește nepotul, dar ești tu însăți doar un copil.

– În acest caz, dă-mi voie să mă întorc la dădaca mea, replică Harriet cu aciditate.

– Mai târziu, după ce mă voi convinge că nu te mai temi de mine, spuse el și o cuprinse în brațe.

– Te rog, nu, murmură ea.

Dar era prea târziu. Mâinile lui începură deja să-i cutreiere corpul și gura lui îi mușca ușor urechea, murmurând ceva în limba lui, atât de senzual și de cald, încât Harriet simți că nu se mai putea opune. Alex o ridică în brațe, sărutând-o cu pasiune.

Harriet simți că se pierde, dar o ultimă fărâmă de voință o făcu să dea înapoi.

– Nu...

– Haide, nu fi proastă, spuse Alex. Ai venit aici în miez de noapte, la ce te-ai fi așteptat?

– Ți-am spus că nu mă gândisem că ai putea fi aici. Dă-mi drumul. Te rog, Alex.

– În sfârșit, îmi rostești numele. Mă întrebam ce te-ar putea determina s-o faci. Acum știu. Dar dacă nu vreau să te ascult când mă rogi, ce se va întâmpla?

– Pur și simplu nu vreau asta... Îmi pare rău.

– De ce îți pare rău? Nu s-a întâmplat nimic, răspunse el ironic. Sau de asta îți pare rău?

– Știi foarte bine ce am vrut să spun.

– Da. Aș vrea doar să-ți dau un sfat. Nu provoca situații pentru care nu ești pregătită.

– Dar ți-am spus de ce am venit aici. Nu puteam să dorm.

– Și credeai că eu pot.

– Da.

– Și eu credeam despre tine același lucru, pentru că am uitat de ce te-am adus aici. Aveam nevoie de puțin aer proaspăt și eu, micuțo.

– Ți-ai uitat lucrurile, spuse Harriet încercând să scape.

– N-am nevoie de ele. Dorm cum înot... Gol...

Se întoarseră în casă și în hol Harriet îi spuse noapte bună.

– Nu atât de repede. Nu vrei să văd ce s-a întâmplat cu aerul condiționat din camera ta?

Nu vroia să intre în camera ei sub niciun motiv, dar, în același timp, nici nu putea rămâne acolo în condițiile de până acum, așa că spuse, recunoscătoare:

– Mulțumesc, sper că se va rezolva.

O urmă deci în liniște de-a lungul culoarului, iar când văzu că trece de camera lui Nicky o trase ușor de mână.

– Hei, ai uitat unde dormi?

– Aceea e camera mea, spuse Harriet arătând spre încăperea în care fusese cazată.

– Cum? Dar acolo nu e decât...

Harriet deschise ușa și el îi văzu bagajele, așa că se întrerupse înfuriat.

– Cine te-a adus aici?

– E o cameră vecină cu cea a lui Alex și...

– Ordinele mele au fost înțelese greșit. Te rog să mă ierți pentru acest inconvenient și să mă urmezi. Nu poți să-ți petreci noaptea aici...

– Hm, n-aș vrea...

– Urmează-mă, te rog, spuse el pe un ton categoric.

Harriet ezită un moment, apoi își luă geanta și-l urmă.

– Mâine vom vedea cine ți-a făcut asta. Până atunci, vom găsi o soluție pentru noaptea asta.

Camera în care o condusese era absolut diferită de cea pe care tocmai o părăsiseră. Un pat imens, în stilul unui divan, trona în mijlocul camerei, iar ferestrele foarte largi erau acoperite cu draperii crem. în același ton cu covoarele și tapiseria.

– Când vei fi gata pentru micul dejun, va trebui doar să suni, spuse el, încă vădit marcat de cele întâmplate.

– Mulțumesc, Alex.

– N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Sunt doar foarte nemulțumit de faptul că ți s-a dat prilejul să crezi că nu suntem un popor ospitalier.

A doua zi dimineață, Harriet deschise ochii mari, nevenindu-i să creadă că dormise într-un asemenea lux. Se ridică și se duse în baie, cu gândul să facă un duș. Dar după doar câteva clipe auzi ceasul sunând. Era deja ora zece. Se întoarse, se vârî din nou în pat și sună pentru micul dejun.

După alte câteva minute, se auzi o bătaie scurtă în ușă și apăru însuși Alex însoțit de o fată care purta o tavă încărcată cu câteva sandvișuri și o ceașcă mare de cafea.

Harriet zâmbi stânjenită, pentru că nu se aștepta ca micul dejun să-i fie adus chiar de stăpânul casei. Fata lăsă tava pe masă și se retrase, în timp ce Alex se așeză confortabil pe un fotoliu.

– Ești foarte sobră în dimineața asta, Harriet mou. Ce s-a întâmplat? Am trecut mai devreme să-mi iau niște haine. Dormeai, așa că n-am putut să-ți cer permisiunea. Sper că ai dormit confortabil.

– Ah, da, exclamă Harriet cu ironie.

Asta, bineînțeles, până am realizat că dorm în patul tău.

– Te temi că te-ai contaminat de vreo boală? întrebă el zâmbind sarcastic.

– N-am vrut să spun asta. Doar că nu mă simt bine că n-ai putut dormi în camera ta, din cauza mea. Aducându-mă aici, m-ai pus într-o postură foarte dificilă. Ce va spune familia ta?

– Știe deja ce să spună pentru că le-am explicat ce s-a întâmplat.

– Înțeleg, răspunse Harriet, regretând cele spuse înainte.

– Sper.

– Regret, dar nu știu cum să reacționez... Am dormit pentru prima dată în camera unui bărbat.

– Și eu am avut pentru primă dată în camera mea o fată atât de imatură ca tine, care nu știe niciodată ce vrea. Asta te mulțumește?

– Perfect, spuse ea, la fel de ironic. Acum, dacă ești drăguț, cheamă te rog servitoarea, pentru că aș vrea să mă îmbrac.

Alex o privi într-un mod în care se putea citi cât de indiferent îi era dacă o vedea îmbrăcată sau goală. Apoi se întoarse și ieși. Îi ascultă pașii cum se îndepărtau și inima i

se strânse. Cu doar câteva minute înainte, fusese în paradis.

Cu un efort supraomenesc, însă, își stăpâni lacrimile, pentru a n-o vedea Androula plângând, când intră în cameră, câteva minute mai târziu.

Conducând-o spre altă cameră, femeia se scuză vehement pentru cele întâmplate și deși Harriet nu înțelegea niciun cuvânt din cele spuse, tonul folosit o făcu să deducă tot ceea ce cuvintele nu reușiră. Ea îndeplinise doar niște ordine.

Camera în care intrară nu avea nimic din luxul camerei lui Alex, dar era spațioasă și plăcută. Hainele Harrietei fuseseră deja aduse acolo și despachetate. Ce schimbare totală de situație, se gândi Harriet, cu toate că nu îi plăcea ca cineva să îi răscolească bagajele. În alte circumstanțe și dacă n-ar fi fost atât de tristă, ar fi obiectat, desigur.

Făcu o baie fierbinte și se îmbrăcă într-o ținută simplă, sport, cu o fustă gri și un tricou de aceeași nuanță. Tocmai se întreba cum să-și aranjeze părul, pentru a se simți cât mai comod, când se auzi o bătaie în ușă, după care Yannina îl împinse ușor pe Nicky în cameră.

– Oh, spuse Harriet aruncând pieptenele și luându-l în brațe...Tocmai mă pregăteam să vin la tine.

Micuțul își ascunse fața la pieptul ei, strângând-o cu putere:

– Te-am găsit...

– A dormit bine, thespinis, dar n-a vrut să mănânce.

– Nicky, de ce?... Trebuie să te hrănești.

– Nu-mi place mâncarea de aici. E prea fierbinte.

– După o zi sau două, te vei obișnui. Vom avea o vacanță foarte frumoasă cu unchiul Alex. Vei vedea.

Yannina interveni cu voce caldă și protectoare:

– Să mergem, iubitule. Unchiul tău vrea să te vadă și nu e frumos să-l lăsăm să aștepte.

– Te voi vedea mai târziu, Nicky, poate vom înota puțin în piscină. Ce zici de asta?

Nicky dădu afirmativ din cap și plecă mână în mână cu Yannina.

Harriet închise ușa în urma lor, oftând adânc. Se va obișnui foarte greu cu această situație.

Aruncă apoi o privire în oglindă. Nu era tocmai rău, dar știa că pentru cei de aici va rămâne, oricum, doar ruda săracă a lui Nicky.

Când ajunse în hol, la parterul vilei, Harriet fu surprinsă să vadă toate ușile închise. Casa părea pustie, dar una dintre servitoare își făcu grabnic apariția și-i făcu semn s-o

urmeze în camera în care stătuseră cu o seară înainte la cafea. Harriet își aranjă emoționată fusta, gândindu-se că va trebui să facă față unei întrevederi cu doamna Marcos. După ce intră, însă, văzu că în cameră era doar domnul Philippides, care o primi zâmbind prietenos.

– Kalimera, thespinis Masters. Sunt bucuros că am prilejul de a vă saluta, înainte de a mă întoarce la Londra.

– Ah, n-am realizat că v-ați deplasat până aici special pentru noi. Îmi pare rău dacă v-am creat probleme.

– A fost o plăcere să vă însoțesc. Vă veți simți foarte bine aici. E o casă frumoasă, nu-i așa?

– Da. dar în același timp cred că a fost o greșeală să vin aici. Credeți că pot avea și eu un loc în avionul cu care plecați?

Domnul Philippides o privi șocat.

– Mă surprindeți, thespinis. Ar fi o insultă pentru kyrios Marcos dacă ați pleca atât de curând.

După ce se asigură că nu poate fi auzit, avocatul continuă:

– Dacă sunteți deranjată de răceala cu care ați fost primită de doamna Marcos și de doamna Constantis, vă înțeleg. Dar dacă veți avea puțină răbdare, veți vedea că lucrurile se vor schimba în curând.

– Mulțumesc pentru încurajare, dar dacă această situație va mai dura, domnul Marcos va trebui să accepte să-l iau pe Nicky de aici. Nu înțeleg de ce trebuie să avem parte de acest comportament. Dumneavoastră înțelegeți?

Domnul Philippides murmură ceva în legătură cu problemele de familie și Harriet înțelese că nu e dispus să discute despre aceste lucruri. Harriet îi mulțumi, așadar, pentru tot ce făcuse pentru ea și pentru Nicky până atunci și se îndepărtă, pentru că auzi vocile celor două femei apropiindu-se.

Odată ieșită din aria vederii lor, departe de vilă, Harriet încercă să se concentreze asupra noutății peisajului din jurul ei. Erau atât de multe flori și atât de multe culori, și ea era singură în mijlocul tuturor acestor frumuseți.

În primele zile ale ședерii lor aici, Nicky fusese agitat din cauza schimbării survenite atât de brusc în viața lui și, astfel, prezența ei alături de el se justificase, dar acum putea pleca. În ultimul timp însă, băiatul se atașase de Yannina și Harriet observase cu tristețe că-i devenise tot mai indiferent dacă era cu el sau nu.

Alex era însă de părere că e doar o perioadă trecătoare și copilul va începe curând să-i dorească prezența.

– Credeam că îi ești devotată lui Nicos.

De ce fugi atât de ușor de responsabilitățile tale?

– Nu fug de nimic, răspunse Harriet. Pur și simplu cred că nu mai e nevoie de mine aici.

– Comportamentul tău mă face să cred că am dreptate să gândesc așa. Și-apoi, e și dorința mea să mai rămâi cel puțin până la sfârșitul lunii. Voi pleca pentru niște afaceri urgente, mâine, așa că vom amâna aceste discuții pentru când mă voi întoarce.

În timpul în care Alex fusese plecat, Harriet scrisese o mulțime de scrisori, în care desigur. vorbea în cei mai elogioși termeni despre șederea ei în Corfu. Nici măcar Mandei nu-i spusese nimic despre cât de mizerabil se simțea aici.

În realitate, tot ce văzuse din această insulă fusese drumul până la vilă, împrejurimile vilei și mica plajă care devenise ultimul său refugiu.

Îi plăcea să stea sub mângâierile calde ale soarelui și să asculte murmurul mării, așa cum stătea acum, dar nu era totuși una dintre acele persoane căreia îi plăceau vacanțele lungi. Acum, mai avea încă o oră până când Nicky își va fi sfârșit somnul de după-amiază. Se întoarse pe o parte și se unse mai bine cu ulei de plajă. Deși era foarte plăcut, pielea sa nu era obișnuită cu un soare atât de puternic. Ațipise

puțin, când auzi cu surprindere pași în apropiere. Nu putea fi Alex, desigur. Nu... Omul care se apropia era un tânăr îmbrăcat într-un halat de plajă, puțin mai scund decât Alex. Se îndreptă direct spre ea și Harriet se simți penibil la gândul că va fi văzută doar în costum de baie.

– Thespinis Masters? Eu sunt Spiro Constantis. Mama mi-a spus că avem plăcerea de a te avea în mijlocul nostru pentru câteva săptămâni, dar nu mi-a spus că obișnuiești să vii aici la aceste ore. Sper că nu te deranjez.

– Bineînțeles că nu, dar cred că ar trebui să te întreb același lucru, kyrios Constantis.

– Spiro, te rog. Pot să-ți spun Harriet? întrebă el, așezându-se.

Harriet încuviință. Nu părea să aibă nimic din răceala mamei sale.

– E o zi foarte plăcută și am parte de o companie foarte atrăgătoare. Sunt un norocos, comentă el dându-și jos halatul.

Harriet îl întrebă dacă lucrează pentru compania lui Alex și el răspunse afirmativ.

– Pentru filiala din Atena, dar sunt bucuros că am putut să vin pentru câteva zile aici, să-l văd pe micul meu verișor, sărăcuțul de el. Ce tragedie a fost cu Kostas...

– Da, într-adevăr, spuse Harriet privind departe, în larg. L-am îndrăgit foarte mult pe Kostas iar sora mea era o fată grozavă.

Au fost foarte fericiți împreună.

– Sunt foarte bucuros să aud asta, răspunse el, pentru că pe vremea când trăia în Grecia, i-a creat multe probleme mătușii mele.

– Atunci, e păcat că familia sa n-a văzut ce efect bun a avut căsătoria asupra lui, răspunse Harriet, surprinsă să audă astfel de lucruri despre cumnatul ei. Cred însă că dacă n-ar fi fost accidentul, până la urmă familia lui și-ar fi schimbat atitudinea.

– Fratele lui, poate, dar mătușa mea, nu. N-ar fi iertat-o niciodată pe sora ta pentru cele întâmplate în familia noastră din cauza ei.

– Dar ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu știi? Iartă-mă, dar credeam că sora ta ți-a spus. Atunci, mai bine să nu mai vorbim despre toate astea.

– Nu, te rog, spune-mi, trebuie să știu.

– Nu eu sunt acela care trebuie să-ți vorbească despre aceste lucruri. Alex e capul familiei. Sărăcuța de tine... Poate era mai bine să nu vii aici...

– Nu prea am avut de ales.

Vărul tău vroia să-l aducă pe Nicky aici, și băiețelul avea nevoie de mine în perioada de acomodare.

– Înțeleg... E un băiețel norocos, totuși. Are parte de devotamentul unei fete atât de drăguțe ca tine. Mătușa mea își dorește foarte mult ca Alex să se căsătorească și să aibă și el copii.

– Nu prea cred că Alex Marcos are astfel de gânduri, spuse Harriet cu ironie.

– Mama lui speră ca el să respecte acordul cu familia Xandreou și să se însoare cu fiica lor, Maria.

– De ce ar face-o?

– N-ar fi tipul de căsătorie pe care Kostas l-a făcut cu sora ta. Nu știi cum se procedează aici? A fost un aranjament între familii.

Formal, Alex și Maria sunt logodiți. Atitudinea lui Kostas a umilit ambele familii.

– Atunci, s-a făcut un alt aranjament, cu Alex?

– Un fel de... Alex nu agreează astfel de aranjamente, dar ține și el foarte mult la onoarea familiei. Va veni mâine aici, așa că vei fi în măsură să judeci singură cum stau lucrurile.

– Nu pot să judec situația dacă nu-i voi vedea împreună.

– Se va întoarce și el. Are o amantă la Atena, dar...

– Sper că viitoarea lui soție nu știe asta, spuse Harriet, deși ceea ce auzise despre Alex o rănise profund.

– Maria va închide ochii întotdeauna la aventurile lui Alex, pentru a se mărita cu milioanele familiei Marcos.

– Atunci se potrivesc, spuse Harriet, gândindu-se că ea n-ar fi acceptat niciodată o astfel de situație.

– Ai devenit foarte tăcută, spuse Spiro, după ce câteva minute Harriet nu mai spusese nimic, gândindu-se la cele auzite.

Nu-i plăcea foarte mult acest tânăr. Poate pentru că îi spusese lucruri pe care nu-i făcuse plăcere să le audă. Oricum, privirea cu care îi analiza trupul o stânjenea, așa că răspunse grăbită, în timp ce se pregăti să plece.

– Acum trebuie să te las, cred că Nicky s-a trezit deja.

– Și te vrea lângă el. Îl înțeleg, adăugă el, măsurând-o din cap până-n picioare.

– E doar un copil și deocamdată sunt tot ce are.

– Sper să te văd mai târziu.

Harriet îl privi fără să-l vadă cu adevărat, gândindu-se și mai mult cât de nepotrivită era prezența ei acolo și se îndepărtă tăcută.

Capitolul 7

"Fugi, fugi cât poți de repede..."

Harriet își ridică surprinsă ochii din carte, nesimțind nicio reacție din partea micuțului ei nepot.

– Credeam că îți place povestea.

– Nu vreau nicio povestire. Vreau să înot, spuse el, bosumflat.

Harriet puse deoparte cartea. Anulase pentru astăzi planul lor de a merge la piscină, pentru că Yannina îi spuse că Nicky tușise puțin în timpul nopții.

Băiatul însă se obișnuise deja să se bălăcească în apă la această oră și nu mai avea niciun chef să stea în casă ascultând povești.

Se simțea bine acum și nu mai avea niciun motiv să-l țină în cameră, cu excepția... Cu excepția faptului că Maria putea fi acolo acum.

Spiro o prezentase pe Harriet Mariei, dar aceasta, după primele cuvinte absolut convenționale, nu-i mai dăduse nicio atenție.

Era o fată frumușică, Harriet trebuia să admită asta, dar prezența ei nu-i făcea nicio plăcere. De când venise aici, Harriet renunțase să-l mai ducă pe Nicky la piscină, pentru că Maria stătea acolo cât era ziua de lungă, masându-și corpul cu ulei, dar fără a intra vreodată în apă.

– Să înotăm, Harry, insistă Nicky, bucurându-se din toată inima când o văzu pe Harriet acceptând.

Maria era deja acolo, întinsă cât era de lungă într-un șezlong, bând tacticos o limonadă cu gheață. Se ridică, totuși, când îi văzu, scoțându-și surprinsă ochelarii de soare.

Harriet îi adresă un zâmbet de circumstanță, după care se ocupă de Nicky. Imediat ce băiețelul intră in piscină, Harriet se așeză și ea pe marginea bazinului, cu picioarele în apă, privindu-l cu bucurie pe Nicky cu câtă plăcere se juca. După câteva minute însă, îl chemă afară, pentru a-l așeza puțin sub razele soarelui. În timp ce-i ștergea părul,

Harriet o văzu pe Maria întorcându-se plictisită spre ei și întrebând cu răceală:

– Cine v-a permis să folosiți piscina la această oră, când sunt aici musafirii familiei Marcos?

– Nu înțeleg, thespinis, răspunse Harriet surprinsă.

– Vorbesc foarte bine engleza, așa că n-ai cum să nu mă înțelegi. Băiatul e foarte gălăgios, așa că du-l imediat de-aici, parakalo, adăugă ea, cu superioritate.

– Mă tem că dumneata ești cea care nu înțelege, spuse Harriet, încercând să zâmbească, dar fără a reuși. Nu sunt dădaca lui Nicky, sunt mătușa lui și sunt și eu oaspetele acestei familii.

– Dar există o plajă în apropiere. Acolo poate țipa cât poftește, de ce nu-l duci acolo?

– Pentru că drumul în trepte până acolo poate fi periculos pentru el. Alex ne-a sfătuit să nu-l ducem acolo, din această cauză. Îmi pare rău că nu sunteți obișnuită să aveți copii prin preajmă.

– Sunt perfect obișnuită cu asta. Prietenii mei au cu toții copii, dar copiii greci nu sunt atât de gălăgioși. Voi englezii, vă creșteți odraslele în așa fel încât nu-i de mirare că ajung pe urmă niște huligani.

– Nicky e pe jumătate grec, răspunse Harriet.

Dar realiză imediat că Maria, văzându-l, se gândea la Kostas, ceea ce nu putea fi prea confortabil pentru ea, așa că adăugă:

– Dacă te deranjează prezența lui îl voi duce în altă parte.

În acel moment însă, apăru Spiro. Era îmbrăcat foarte lejer și purta pe umeri un aparat de fotografiat.

– Am venit să vă invit, pe tine și pe Nicos, la Paleocastritsa. Vreți să fiți turiști pentru o zi? spuse el zâmbind.

– Ah, venim cu plăcere, răspunse Harriet, fericită că avea prilejul să plece de acolo.

Îl rugă pe urmă să-i aștepte puțin, pentru a-și schimba hainele și urcă grăbită în casă, luându-l pe Nicky în brațe.

În timp ce Yannina îl pregăti pe Nicky, Harriet își schimbă bikinii și îmbrăcă o fustă de culoarea portocalei, la care asortă un tricou scurt și niște sandale fără toc. Spiro o privi cu multă admirație când coborî cu Nicky de mână.

– Arăți absolut splendid, comentă el. Să ne grăbim.

– Înainte de a fi observați împreună? întrebă Harriet zâmbind cu subînțeles.

– Ești într-o poziție foarte ingrată în această casă, spuse Spiro când intrară în mașină.

– Da, știu, dar nu văd de ce. Kostas n-a fost nici primul nici ultimul bărbat din lume care s-a căsătorit fără acordul părinților.

– Da, sunt de acord, dar n-a fost doar asta.

– Te rog, spune-mi tot, răspunse Harriet, nerăbdătoare.

– Nu știu dacă Alex ar fi de acord să vorbesc despre problemele de familie cu o...

– Cu o străină, continuă Harriet, văzându-l că ezită. Oricum, îl voi întreba pe Alex despre toate acestea.

– Nu, te rog, nu trebuie să știe că am deschis discuția despre aceste lucruri. Am văzut-o însă pe mătușa mea cum te privește și nu mi se pare drept.

Despre comportamentul mamei tale ce să mai vorbim, se gândi Harriet să adauge, dar se mulțumi doar să întrebe:

– Mama ta știe că facem această excursie împreună?

– A fost în parte ideea ei. Trebuie să înțelegi că toată lumea acolo se simte mai bine când nu ești tu prin preajmă. Dar îmi face plăcere să te scot de acolo...

– Ești sigur că mama ta ți-a sugerat să ieșim împreună?

– Nu mă crezi și te înțeleg. Trebuie să știi însă că mama mea e o femeie care simte foarte profund, atât în dragoste cât și în ură. E cu totul diferită când stă departe de-aici. Cu sora sa, însă, e complet schimbată, pentru că deși tatăl meu

n-a fost un om sărac, mama a respectat mai mult averea familiei Marcos și căsătoria strălucită pe care o făcuse sora sa.

– Spune-mi, te rog, despre Kostas.

– Alex a fost întotdeauna o persoană charismatică și Kostas i-a invidiat mereu succesul, de asta a și vrut să se desprindă de compania Marcos și să-și facă propria lui companie.

Asta l-a înfuriat foarte mult pe Alex, ca frate mai mare. Au fost niște certuri teribile între ei doi, astfel că până la urmă Kostas a trebuit să plece din casă. Așa se face că a plecat în Anglia, unde a încercat să devină independent, pentru a scăpa de umbra fratelui său.

– Da, când l-a întâlnit Becca, lucra într-un birou și cred că ea n-a crezut nimic din ceea ce i-a spus, când Kostas i-a vorbit despre familia din care făcea parte.

– Ah, atunci poate a făcut tot ce a făcut pentru a o convinge.

– Dar ce a făcut? întrebă Harriet, uimită.

– A furat un inel cu rubine de la mama sa, pentru a-l da surorii tale, spuse el, după o pauză... Luase, de asemenea, și o icoană foarte prețioasă, care era păstrată în același loc cu inelul.

Harriet surâse amuzată, privindu-l pe Nicky cu speranța că n-a înțeles nimic din conversație. Din fericire, acesta era foarte concentrat asupra cărții lui cu poze.

– Nu te cred, replică ea zâmbind cu scepticism.

– Te înțeleg. E de necrezut, și fapta lui a îndurerat-o foarte mult pe mătușa mea. Kostas a venit acasă pentru a anunța căsătoria cu sora ta și i-a cerut mamei sale inelul pe care i-l promisese pentru viitoarea lui soție, dar mătușa mea a refuzat să i-l mai dea, dat fiind faptul că n-o alesese pe Maria, ceea ce era o mare insultă pentru ambele familii. Oh, sunt foarte multe de spus despre toate astea, cred că îți poți imagina.

– Da, răspunse Harriet, căzută pe gânduri.

– Kostas a avut atunci multe divergențe cu mama sa. După ce au constatat dispariția inelului, a doua zi după plecarea lui Kostas, Alex a vrut să plece la Londra pentru a-l recupera, dar mătușa mea i-a interzis categoric. Nu a încetat însă niciodată s-o facă vinovată de toate acestea pe sora ta.

– Dar sora mea nu a văzut nici un inel. Îmi amintesc de icoană pentru că o vânduseră când s-a născut Nicky, pentru a cumpăra cele necesare pentru el, dar de inel nu știu nimic.

– Atunci, înseamnă că l-a vândut. Nu există altă explicație.

– Dar ce a făcut atunci cu banii? N-au avut niciodată în plus și Becca a fost foarte bucuroasă când m-am mutat la ei și i-am ajutat cu bani din salariul meu.

– Poate l-a păstrat într-un loc sigur, pentru a-l înapoia mamei sale. Știu că nu era în firea lui de a face lucruri rele.

– Sunt convinsă că n-a făcut asta. Numai un mizerabil putea face ceea ce mi-ai spus și eu l-am cunoscut bine pe Kostas, era un om minunat și a fost foarte fericit cu sora mea.

– Ești o prietenă foarte loială, Harriet, dar lucrurile au stat cum ți-am spus.

– Nu cred nimic din toate astea. L-am cunoscut bine pe Kostas.

– Poate era mai bine ca tu să nu fi știut despre asta.

Spiro schimbase subiectul, dar frumusețea acelei insule ei nu-i mai putea spune nimic.

Plaja era deja foarte aglomerată când sosiră ei, dar locul în care se așezară era foarte plăcut și Nicky era foarte vesel.

După ce stătură mai bine de o oră în soare, mâncară la o tavernă situată în apropierea lor, după care Nicky, obosit, fu de acord să-și facă somnul de după-amiază pe plajă, sub

umbrelă. Harriet încercă să doarmă și ea, dar nu reuși. Simțea că acuzațiile care îi erau aduse lui Kostas cădeau atât asupra Beccăi cât și asupra lui Nicky. Cum putea băiatul să rămână aici, unde se spunea despre tatăl lui că fusese un hoț? În această situație, Alex va trebui să înțeleagă faptul că e mai bine pentru Nicky să se întoarcă în Anglia.

– Ești tristă, Harriet. Azi trebuie să ne bucurăm de această zi împreună. Nu te mai gândi la lucruri pe care, oricum, nu le mai poți schimba. Hai să înotăm.

Harriet fu de acord, dar se simți mult mai relaxată când se văzu în mașină, alături de Nicky.

Imediat ce mașina se opri în fața casei, Yannina apăru bucuroasă în prag.

– Kalispera, thespinis, ați avut o zi plăcută?

– Foarte plăcută, surâse Harriet, transferându-l pe Nicky în brațele Yanninei. Ceaiul și la culcare, cred, Yannina.

– Cred și eu la fel, thespinis.

Spiro o prinse de mână și Harriet tresări, privind speriată spre vilă.

– Ziua nu s-a sfârșit aici, spuse el. Vreau să cinăm împreună la Nissaki. E un restaurant foarte frumos acolo, pe malul mării. Spune-mi că accepți.

– Sună minunat, Spiro, dar...

– Înțeleg... Cine e bărbatul atât de norocos? Sper că nu Alex...

– Nu sunt chiar atât de nebună. Nu, dar am pe cineva la Londra.

Numele lui e Roy. Ne vom căsători când mă voi întoarce acasă.

– Am înțeles. Totuși, mi-ar face plăcere să cinăm împreună.

– Dacă ai înțeles situația mea, atunci nu mai e nicio problemă și putem să cinăm împreună. Mulțumesc pentru invitație, Spiro.

Harriet se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraji.

Spiro zâmbi șmecherește și o întrebă, ridicând din sprânceană:

– Asta e tot ceea ce-mi poți da? spuse el și o îmbrățișă, lipindu-și buzele de ale ei.

Harriet reuși să se îndepărteze însă, înainte de a se auzi vocea lui Alex, care apăru în ușa de la intrare.

– Regret că vă deranjez, dar trebuie să vă atrag atenția că sunteți într-un loc public.

Harriet simți că amețește de surpriză.

Își prinse obrajii în mâini și se îndepărtă câțiva pași cu ochii în pământ.

– Oh, te-ai întors, murmură ea, rușinată.

– Da, te surprinde? răspunse Alex cu sarcasm și continuă, privindu-l cu răceală pe Spiro:

– Văd că n-ai pierdut timpul, vere.

– Ți-am urmat exemplul, vere.

Alex îi răspunse în greacă ceva atât de dur, încât obrajii lui Spiro se colorară brusc.

Cei doi veri se priviră o clipă în ochi, după care Spiro sări spre Alex, într-un impuls subit de violență nestăpânită.

– Oh, nu! Nu, Spiro, nu-mi strica ziua! strigă Harriet, prinzându-i brațul.

Spiro făcu o pauză, după care murmură ceva ininteligibil și intră în mașină. Îi mai aruncă Harrietei o privire, după care porni motorul și demară.

Deși era o ușă atât de largă încât trei persoane ar fi putut trece în același timp fără nicio problemă, corpul masiv al lui Alex părea acum atât de încordat, că devenise o adevărată barieră.

– Aș vrea să trec, spuse Harriet cu răceală.

– Trebuie să vorbim, replică el pe același ton.

– Despre Nicky?

Oh, se simte minunat. L-am dus azi la Paleocastritsa. E extraordinar de frumos acolo.

– Spune-mi, Nicos te însoțește în toate escapadele tale cu vărul meu?

Harriet era pe punctul să-i explice că fusese pentru prima oară într-o excursie cu Spiro, dar se opri. În fond, se gândi ea, nu-i era nici servitoare, nici prizonieră. Și, în fond, ea nu-l întrebase ce făcuse la Atena.

Harriet își ridică orgolioasă bărbia.

– Nu, nu întotdeauna.

De exemplu, voi pleca doar cu Spiro, să cinăm la Nissaki. Te rog, deci, să-mi permiți să trec, pentru că trebuie să fiu gata la timp.

Harriet se aștepta ca el să se dea, în sfârșit la o parte, dar se înșelase.

Alex își dădu capul mult pe spate și o privi cu aroganță.

– Nu-ți permit, Harriet mou. Dacă ai devenit atât de generoasă cu sărutările tale în absența mea, înseamnă că n-ai de ce să mă refuzi nici pe mine, când voi avea chef s-o fac.

O cuprinse de umeri și o trase cu putere spre el, după care începu s-o sărute, ca și cum ar fi vrut să facă o adevărată expertiză gurii sale. Un geamăt scurt de plăcere ieși ușor din pieptul ei, deși mâinile îi prinseră cămașa și-l împingeau cu putere.

– Acum, du-te la Spiro, șuieră el.

Harriet nu făcu nicio mișcare.

El fu acela care se întoarse și plecă grăbit, lăsând-o singură în prag.

Nu se simțea nicio mișcare.

Tot ce se putea auzi era susurul apei în fântâna arteziană.

***

Ce căldură sufocantă, își spuse Harriet, ridicându-și părul de pe ceafă, cu un oftat.

Briza molatecă dinspre mare mișca doar puțin aerul, fără a reuși însă să-l răcorească și fiecare zi părea mai apăsătoare decât precedenta.

Dar aceasta era atmosfera pentru care atât de multă lume prefera să-și petreacă vacanțele la Corfu.

Dacă și ea s-ar fi simțit în vacanță, probabil i-ar fi plăcut la fel de mult acest cer strălucitor, fără pic de nori.

Nu avea motive să se simtă atât de mizerabil, își spuse ea, pentru a nu știu câta oară.

De fapt, trăia la cele mai înalte standarde acolo, ceea ce era minunat.

Spiro îi spusese același lucru...

Explorase toată insula în compania lui, vizitaseră orașul, văzuse mormântul sfântului Spiridon din biserica purtând același nume, unde corpul lui mumificat se odihnea într-un sicriu de argint, îi admirase pe jucătorii de crichet care jucau în Esplanade, cumpărase o mulțime de suveniruri din magazinele de pe cele mai înguste străzi pe care le văzu vreodată, îi contemplase pe cântăreții de muzică syrtaki, prezenți peste tot.

Avuseseră apoi un picnic minunat într-un golf accesibil doar bărcilor, și Harriet avusese parte de prima sa lecție de schi pe apă.

În fiecare noapte se întorcea în camera ei îngrozitor de obosită, dar nu reușea să adoarmă până spre dimineață, pentru că acestea erau singurele momente când gândurile despre situația ei îi năpădeau mintea, negre și apăsătoare, la fel ca singurătatea ei.

Alex o obseda tot mai mult, dar de la întoarcerea lui nu mai fusese niciun moment singură și ăsta era un alt motiv pentru care nu-și mai găsea odihna.

Spiro o invita mereu la cină, ceea ce fusese un bun prilej pentru ea de a evita serile atât de reci, petrecute în familia Marcos.

El o învățase să aprecieze farmecul special al tavernelor grecești și mâncarea simplă, tipică acestor locuri: anșoa, ardei copți, salată de vinete, miel gătit la tigaie, presărat cu verdeață, mere în aluat. După toate astea, se răsfățau cu câte un lichior, privind peste apa liniștită a mării, luminile bărcilor din depărtare.

– E foarte diferită mâncarea de aici, față de cea care se servește la vilă, comentă într-una din seri Harriet, și Spiro râse cu poftă.

– Bucătarul lui Alex a fost adus din Franța, preciză el amuzat și Harriet îi întoarse zâmbetul, gândindu-se că ar fi trebuit să-și fi imaginat asta, având în vedere pretențiile lui Alex.

Vila era întotdeauna administrată cu foarte multă eficiență, dar când Alex era acasă, avea un aer cu totul și cu totul special, iar standardele la care erau serviciile, deși întotdeauna dintre cele mai înalte, deveneau excelente. Urmărește totul cu iscusință, nu uită niciun detaliu și toate ordinele îi sunt ascultate imediat, deși nu ridică niciodată vocea.

Se temuse la venirea Mariei că va trebui să asiste la scenele ei de dragoste cu Alex, dar după puțin timp constată cu surprindere că el nu-i acorda mai multă atenție decât ar fi acordat, în general, oricărui musafir al său, deși Maria îi zâmbea tot timpul și nu-l scăpa o clipă din priviri, făcând mereu tot posibilul să fie în preajma lui.

De când se întorsese însă de la Atena, toată atenția lui Alex era concentrată asupra lui Nicky.

Îl îmbrățișa tot timpul, se juca vesel cu el sau îl purta prin casă pe umeri, spre deplinul amuzament al copilului.

Era hotărât să-i câștige dragostea, își spuse în sinea ei Harriet, simțind în același timp că zilele ei la Corfu erau numărate.

Doamna Marcos devenise și ea mai apropiată de băiețel, mai ales că Alex i-l punea mereu în poale, fără nicio vorbă.

Harriet își întorcea întotdeauna ochii de la astfel de scene, blamându-se pe ea însăși că putea fi atât de nesimțitoare în fața emoției bătrânei doamne, căreia îi tremura fața de fericire, de fiecare dată.

Chiar Maria avea acum bunul-simț de a-și ține ascunse adevăratele sentimente și gângurea cu entuziasm ori de câte ori Nicky venea în vecinătatea sa.

Ceva îi spunea Harrietei că doar doamna Constantis nu accepta încă faptul că Nicky făcea parte din familie, deși, pe de altă parte, începuse să se poarte cu Harriet cu destulă curtoazie și era mai mult decât de acord ca ea să iasă cu Spiro.

Ceva nu era în regulă cu toate acestea, o avertiza instinctul pe Harriet.

Doamna Constantis avea ambiții mari pentru fiul ei și încă nu își pierduse cu totul speranța ca acesta să se căsătorească cu Maria Xandreou.

De ce atunci nu interzicea, cu autoritatea sa considerabilă, ca Spiro să se întâlnească cu Harriet și de ce nu-și încuraja fiul s-o curteze pe Maria, din moment ce indiferența cu care o trata Alex era evidentă pentru toată lumea?

De ce se prefăcea că n-o interesează toate acestea, când Harriet putea să jure pe orice că veninoasa doamnă ar fi dat oricât să-și vadă fiul logodit cu Maria.

Spiro îi spusese la un moment dat că mama sa avea un apartament la Atena și o casă foarte confortabilă la Peloponese, unde se putea întoarce oricând.

Harriet spera din tot sufletul că asta se va întâmpla cât mai curând, pentru că atitudinea ei ostilă față de Nicky

nu putea avea desigur, o influență pozitivă asupra copilului.

Madam Marcos și sora sa se agățaseră una de alta după ce rămăseseră văduve și asta era de înțeles; problema era că acum, doamna Marcos își împărțea timpul între ea și Nicky, ceea ce adusese în sufletul ei toate resentimentele pe care Harriet nu le putea dovedi, dar le simțea cu toată certitudinea.

Oftă și își schimbă poziția, dar foarte puțin, pentru că se temea că bikinii ei prea decoltați permiteau soarelui să-i ardă prea mult pielea.

Capitolul 8

Alex și Spiro plecaseră să pescuiască, iar Nicky era într-o vizită la niște prieteni de familie, cu bunica sa, așa că Harriet se bucura să aibă, pentru moment, toată plaja doar pentru ea.

Își sprijini bărbia în podul palmelor, simțind cum îi curgeau pe frunte și între sâni picuri mici de transpirație.

Cerul părea că se acoperise cu un capac de alamă și Harriet se gândi că se apropia o furtună.

De altfel, aerul tot mirosea în acel mod specific în care furtuna e iminentă. În sfârșit, spera.

Doar speranțe, comentă Harriet în gând. Nicio certitudine, despre nimic.

Se întreba cum va fi viața ei după ce se va întoarce la Londra.

Alex uitase că-i promisese o slujbă și poate era mai bine să uite de existența ei cu totul, iar ea de a lui.

Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată. Era foarte nefericită din pricina lui în ultimul timp și nimic n-o făcea să spere că această situație se va schimba. Câte nopți va mai sta încă trează, gândindu-se la sărutările și la îmbrățișările lui? Cât fusese cu adevărat pasiune în atingerile lui și cât doar simpla sa imaginație? ,, Du-te la Spiro", îi spusese, și Harriet nu putea uita indiferența din tonul lui.

Deodată, auzi zgomotul bărcii cu motor. Se întorceau, dar n-avea pentru moment niciun chef să dea ochii cu niciunul dintre ei, așa că se prefăcu că doarme, închizându-și ochii și reglându-și respirația pe un ritm liniștit.

Huruitul bărcii se opri undeva foarte aproape, apoi îi auzi pe cei doi veri apropiindu-se, vorbind foarte tare în grecește și râzând cu poftă. Tensiunea Harrietei crescu, dar încercă din răsputeri să se relaxeze. Dar când simți picurii reci de apă pe spatele încins, tresări brusc și privi peste umăr. În primul moment se gândi că e Spiro, dar când se

întoarse constată surprinsă că era Alex. Se aplecase mult asupra ei și se pregătea s-o ungă cu uleiul de plajă din sticluța pe care tocmai o desfăcuse.

– Rămâi așa, spuse el autoritar și-i întinse uleiul pe piele. E o prostie fără margini să adormi așa la soare. Îți arzi toată pielea.

Ea ardea însă acum, sub atingerea lui... Ca și cum carnea ei ardea toată sub mâinile lui.

Și, în timp ce degetele lui coborau cu dexteritate pe spatele și pe coapsele ei și apoi pe lângă linia bikinilor, Harriet își înfipse puternic dinții în buze, pentru a nu da drumul lacrimilor care o podidiră.

Oh, Doamne, se gândi ea, ce influență avea acest om asupra ei că îi provoca atâta plăcere atingând-o...

După ce el își retrase mâinile și închise la loc sticluța, Harriet murmură un mulțumesc atât de stângaci că se simți penibil.

Spiro se oprise la câțiva pași mai încolo și privea toată scena cu ochi mari, realizând desigur, ce se ascundea în spatele ei.

Harriet roși și mai tare și rupse tăcerea:

– Bună, Spiro, ai prins ceva?

– Destul, răspunse el pe un ton sec.

Alex abandonă sticluța cu ulei pe nisip în apropierea Harrietei și se îndepărtă, pentru a-i da câteva ordine barcagiului.

Spiro se apropie de ea și-i spuse fără să se așeze:

– Ei?... Mâncăm la vilă diseară?

– Da, replică ea cu un surâs, fixându-și privirile asupra lui, pentru a nu-i aluneca spre Alex.

Spiro zâmbi forțat, apoi se aplecă brusc spre ea, o cuprinse cu brațele și-i desfăcu sutienul, după care se îndepărtă jucându-se ostentativ cu el. Harriet se ridică enervată, ascunzându-și sânii cu mâinile.

– Spiro, strigă ea impacientată, dă-mi imediat sutienul.

Spiro rânji ironic.

– Vino să-l iei, kougla mou, replică el, agățând bretelele sutienului de crengile unui măslin din apropiere.

Harriet măsură din priviri distanța ce o separa de măslin, întrebându-se dacă Spiro o va lăsa să-și recupereze sutienul sau era doar o strategie pentru a o determina să-l urmeze.

– Spiro, te rog, stărui ea și bărbatul se porni pe un râs puternic și batjocoritor.

După asta, Harriet simți în spatele ei umbra lui Alex și întoarse spre el o privire rugătoare și plină de speranță,

dar, în aceeași clipă realiză, cu inima bubuindu-i de îngrijorare, cât de furioasă era expresia feței lui.

Harriet se cutremură de groază privindu-l. Părea că are în față un criminal, atât de îngrozitor îl țintui pe Spiro cu privirea, după care mârâi ceva în grecește.

În primul moment, Harriet crezu că Spiro își va sfida vărul cu obrăznicie, și că asta îl va enerva și mai mult pe Alex, dar, spre surprinderea ei, ridică nonșalant din umeri, luă sutienul de pe creanga măslinului și i-l aruncă lui Alex.

Acesta îl prinse nervos și-l flutură spre Harriet.

– Acoperă-te, imediat, scrâșni el.

Nu fusese descoperită, se gândi ea, brațele ei o ascunseră mai bine decât cei câțiva centimetri de pânză, dar nu era cazul să facă aceste comentarii acum, așa că se răsuci cu spatele la ei, își puse repede sutienul și-i încheie în grabă clema.

Când se întoarse din nou, constată că Alex plecase, dar Spiro rămăsese și o privea cu un surâs meditativ în colțul gurii.

– Ți-ai ieșit din minți? strigă Harriet. Ce ți-a venit că te-ai comportat așa?

– A fost un experiment. Nimic mai mult, râse el încet.

Apoi, realizând privirea ei, adăugă:

– Oh, Harriet, nu exagera. N-ai de ce să fii atât de nervoasă. Alex s-a înfuriat deja cât pentru doi.

– Cred că ar fi fost în stare să te ucidă, replică ea tremurând.

– Și eu cred, admise el cu candoare.

Harriet oftă, privindu-l în ochi.

– Cred că știi mai bine decât mine că dacă lucrezi pentru compania lui, e mai bine să nu-l superi.

– Da, promit să nu-mi fac un obicei din asta. Cred însă că va trebui să renunțăm la delicioșii pești pe care-i va găti bucătarul lui Alex diseară și să mâncăm afară. Ce zici de asta?

– Da, răspunse Harriet, care nu mai avea oricum poftă să mănânce nimic, dar nici nu vroia să-l întâlnească pe Alex după tot ce se întâmplase, așa că a accepta invitația lui Spiro era cea mai bună cale de a-l evita.

Nu avusese dreptate s-o privească în felul acela, mai ales că doar cu câteva minute înainte îi întinsese uleiul de plajă pe tot corpul. Văzuse probabil până atunci destule fete pe plajă fără sutien, dacă nu chiar complet goale.

Spiro o ajută apoi să-și strângă lucrurile și se îndreptară spre vilă. Harriet îl găsi pe Nicky în camera lui și acesta o primi cu brațele deschise și cu un sărut asezonat cu miere

și suc de portocale. Harriet se așeză lângă el, ținându-i bucuroasă companie în timp ce mânca și ascultând cu mult interes discursul lui, arareori inteligibil. Era un copil extrem de inteligent și pe zi ce trecea învăța tot mai multe cuvinte în limba greacă. Când va veni timpul de a merge la școală, se gândi ea, va fi deja bilingv. Îi era dor de zilele în care era singură cu nepoțelul ei, pentru că în noua familie în care a fost integrat nu era loc și pentru ea. În acest cerc atât de închis, de bogăție și putere, reflectă ea.

Seara îi făcu ea însăși baie băiețelului, sub privirile protectoare ale Yanninei. După baie îl înveli în halat și-l strânse tare la piept, ca și cum și-ar fi luat deja rămas-bun.

Surprins de forța îmbrățișării, Nicky scânci speriat și Harriet îl înveli cu grijă în halatul cald, după care începu să-i cânte până îl văzu că se calmează și zâmbește din nou.

Pe urmă îl așeză în pătuț și stătu lângă el până când se asigură că alunecă în somn. Apoi, se retrase liniștită în camera ei și se pregăti pentru cina în oraș cu Spiro.

Își îmbogățise garderoba cu câteva rochii simple de vară, când fusese în oraș, dar în seara aceasta se decise să se îmbrace cu o rochie pe care o cumpărase la Londra, dar n-o purtase încă niciodată. Era una dintre rochiile ei favorite și așteptase o ocazie specială pentru a o îmbrăca.

Era făcută dintr-un bumbac indian foarte fin, cu fire aurii pe fond albastru, iar corsajul era foarte strâns pe corp.

Era o rochie foarte romantică, o rochie făcută anume pentru o fată cu strălucire de fericire în priviri.

Își aplică puțin fard pe obraji, puțină culoare pe pleoape, plus puțin ruj pe buze. Nu era nevoie de mai mult. Pielea sa bronzată prinsese o nuanță atât de atrăgătoare încât ar fi fost păcat s-o acopere.

Un moment, intenționă să-și strângă părul într-un coc sau într-o coadă la spate, dar se răzgândi imediat și-l lăsă să-i curgă peste umeri.

Tocmai își parfuma discret încheietura mâinilor cînd se auzi o bătaie puternică în ușă și Androula intră fară a aștepta vreun răspuns.

– Vă așteaptă o mașină afară, thespinis, spuse ea grăbită, pe un ton neprietenos.

– Transmite-i, te rog, lui kyrios Spiro că voi coborî imediat.

Androula dădu din cap în sensul că va face întocmai și ieși.

Harriet aruncă o ultimă privire cercetătoare în oglindă și, după ce se convinse că făcuse tot ce se putea face, se grăbi să coboare. Pe hol, însă, dădu nas în nas cu doamna

Constantis. Harriet fu foarte surprinsă de această întâlnire, mai ales că dormitorul bătrânei doamne era în altă parte a vilei și nu se întâlniseră niciodată până atunci la etaj.

Harriet îi aruncă o privire fugară, așteptându-se să găsească pe buzele ei strânse zâmbetul fals pe care i-l adresase în ultimele zile, ori de câte ori se întâmplase să se întâlnească. Dar fața Zoei Constantis exprima de astă dată numai venin. Harriet își mută privirea peste umărul ei și trecu fără să spună nimic. Nu putu însă să nu se întrebe cum reușise o ființă care-i aducea mereu aminte de furiile antice să dea naștere unei persoane atât de plăcute, cum era Spiro.

Mașina fusese parcată în afara cercului de lumină proiectat dinspre vilă și în primul moment Harriet crezu că nu mai era acolo. După câteva momente însă, un fulger, primul din acea zi, lumină până departe pentru o clipă și Harriet traversă imediat în direcția în care văzu o portieră deschisă în dreptul scaunului pentru pasager. Intră repede înăuntru, strângându-și rochia pe lângă corp și închise ușa. Motorul era deja pornit, constată Harriet, torcând ca o pisică mare. Spiro se grăbea mai mult ca niciodată, se gândi Harriet. Poate o zărise și el pe mama sa și era acum dornic să scape cât mai repede de aici.

– Îmi pare rău că am întârziat, bâigui ea, în timp ce mașina se puse în mișcare. L-am pus pe Nicky în pat și...

Vocea i se tăie brusc, pentru că întoarse capul și-și privi însoțitorul pentru prima dată.

Alex zâmbi sardonic văzând șocul din ochii ei și spuse:

– Ca de obicei, Harriet mou, ai fost înșelată în așteptările tale.

– Ce cauți aici? întrebă ea aprins. Unde e Spiro?

– S-a întors la Atena. Vacanța lui a luat sfârșit.

Harriet nu fu în stare să spună nimic, câteva minute. Apoi, întrebă:

– De ce trebuia să faci asta? Ceea ce s-a întâmplat la plajă a fost un simplu joc.

– Te supraapreciezi, râse Alex ironic. Nu tu ai fost cauza plecării lui. O problemă intervenită la biroul de la Atena m-a determinat să-l trimit acolo imediat. Regret că n-a avut timp să-și ia rămas– bun de la tine așa cum ți-ar fi plăcut.

– Nu era necesar să ne întâlnim. Un mesaj ar fi fost de-ajuns.

– Dar tu ești oaspetele meu, Harriet mou. Iar eu, ca o gazdă bună ce sunt, nu puteam să te privez de o seară plăcută în oraș, chiar dacă Spiro n-a mai putut să te însoțească.

– Mulțumesc, răspunse Harriet sec, dar aș prefera să mă întorc la vilă în acest caz, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Dar am, ripostă el. În seara asta, vei cina cu mine.

– Și dorința mea nu contează? spuse Harriet împreunându-și mâinile pe genunchi.

– De astă dată, nu. Avem ceva de discutat, Harriet, și la mine acasă n-avem destulă intimitate.

Harriet își aranjă cu grijă un fald al rochiei, meditând cu voce tare:

– Cred că vrei să vorbim despre Nicky și despre întoarcerea mea la Londra.

– Poate vom vorbi și despre asta. Viața nu are mereu același curs, draga mea.

– Problema e că îți petreci foarte mult timp cu el în ultima vreme, astfel că îți va simți lipsa în perioadele în care vei fi plecat, gândește-te mai bine la toate acestea.

– Dar n-am nici cea mai mică intenție de a sta departe de el pentru mult timp de acum încolo. Cel puțin până va veni vremea să meargă la școală.

– Nu cred însă că e atât de bine pentru el să stea doar cu bona atâta timp cât ești plecat.

Alex ridică din sprâncene, privind în lungul drumului.

– Nicky va fi cu soția mea, iar soția mea va fi cu mine.

Noi vom fi casa lui. Un copil n-are nevoie atât de mult de patru pereți, cât de dragoste și atenție.

Harriet se simți tentată să întrebe dacă a discutat toate aceste lucruri cu Maria, dar renunță. Alex se ocupase întotdeauna cu foarte multă seriozitate de compania Marcos, atunci de ce ar lua mai puțin în serios căsătoria?

– Ai devenit foarte tăcută. Nu ți-a convenit cumva ce ți-am spus?

– Mi-a convenit perfect. Sper că vei fi foarte fericit, adăugă ea, cu inima strânsă.

– Într-adevăr? Interesant. Impresia mea a fost întotdeauna că ai fi mai fericită dacă m-ai vedea fiert în ulei.

– Poate, răspunse ea sarcastic, dar n-ar fi cea mai fericită situație pentru Nicky.

– Fericirea lui e tot ce te interesează, nu-i așa Harriet?

Nu, răspunse ea în gând. Tu ești ceea ce mă interesează acum, mai mult ca orice alt lucru din viața mea.

– Da, așa este, răspunse ea cu voce tare. Mă bucur... că mama ta a început să...

– Nu trebuie să-ți alegi așa cuvintele, Harriet, știu ce vrei să spui... Și eu sunt la fel de bucuros. La început prezența voastră i-a răscolit toate amintirile și...

– Spiro mi-a spus tot... Nu trebuie să...

– Dar n-avea niciun drept s-o facă.

– Eu l-am determinat să-mi spună... pentru binele lui Nicky. Dar n-am crezut nicio vorbă din tot ce mi-a spus despre Kostas.

– Nu poți aprecia lucrurile, Harriet. N-ai fost aici, să vezi cum a decurs totul...

– N-are importanță. L-am cunoscut bine pe Kostas. Nu s-a contrazis niciodată în nimic. Nu înțeleg de ce tu, fratele lui, a trebuit să-l condamni așa?

Alex trase volanul cu putere, puse mașina pe marginea străzii, sub niște copaci și opri motorul.

– E ceea ce gândești, Harriet? Ce puțin știi din toate acestea... Decizia de a-l condamna pe Kostas – așa cum spui tu – a fost cea mai grea decizie din viața mea. Da, nu-i stătea în caracter să facă acele lucruri, dar în acea noapte Kostas era o cu totul altă persoană. Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos. Vorbea foarte urât cu mama. I-a cerut inelul și ea a refuzat să i-l dea... Cred că a vrut să-și facă singur dreptate... După plecarea lui am găsit toate seifurile deschise, dar dispăruse doar inelul...

– Dacă l-a vrut pentru Becca, atunci de ce nu i l-a dat niciodată?

– Ei, nu, spuse el cinic.

– Nu, exclamă Harriet privindu-l în ochi.

– Poate a regretat această faptă rușinoasă, în cele din urmă. Poate s-a gândit că dacă sora ta va afla cum a obținut acel inel, îl va condamna.

– Bineînțeles că așa s-ar fi întâmplat.

– Mama crede că Kostas i-a dat inelul surorii tale.

– Așa mi-a spus și Spiro. Dar nu s-a întâmplat așa. Poate Becca nu era, în ochii mamei tale, femeia cea mai potrivită care să moștenească acest inel, dar te asigur că nici ea nu era o căutătoare de aur. Dar acum înțeleg de ce ai vrut să-mi oferi bani pentru a renunța la Nicky. Gândind ceea ce ai gândit despre ea, ți-ai spus că sunt făcută din același aluat.

– Ce vrei atunci de la mine? întrebă Alex încet. Vrei să mă convingi să nu mai gândesc așa?

– Nu pot să-ți comand ce să gândești și ce nu, dar dacă asta era părerea ta despre mine de ce m-ai adus aici?

– Cred că știi foarte bine de ce, răspunse el, după care o ridică de pe scaun, o prinse în brațe și începu s-o sărute.

Harriet încercă să se îndepărteze, dar fără rezultat. Alex o săruta ușor pe obraji, pe ochi, pe gât. Când îi prinse buzele, o făcu într-un fel de agonie, ca și cum ar fi fost gata să moară și ea era elixirul care-l putea readuce la viață.

Buzele Harrietei se supuseră împotriva voinței ei, răspunzându-i la fel de sălbatic și de păgân. Mâinile ei îi cuprinseră capul și-l trase spre ea, îmbrățișându-l strâns. Corpul i se arcui spre el cu putere, ca și cum ar fi vrut să fie cuprins în întregime, ca și cum ar fi simțit că mângâierile lui sofisticate fuseseră create anume pentru ea.

Gura lui îndepărtă cu poftă materialul fin care-i ascundeau cu delicatețe sânii și buzele lui începură să exploreze cu finețe vârfurile trandafirii.

Harriet îl cerceta la rândul ei fără niciun fel de inhibiție, simțindu-i cu frenezie pielea fină de sub veșmintele atât de elegante.

Avea foame de el. Îl iubea și vroia să i-o spună, dar abia deschise buzele când un trăsnet despică cerul deasupra lor. Alex se îndepărtă să închidă fereastra din dreptul lui, iar Hariet se întoarse pe scaunul ei, mulțumită că nu se întâmplase mai mult. Perdeaua de ploaie cădea grea peste capota mașinii și Harriet se întrebă cum fusese în stare să-i permită să-i stăpânească așa tot corpul, după ce doar cu câteva minute mai înainte îi vorbise despre mariajul lui.

Regăsindu-și parcă o minimă doză de rușine, Harriet se întoarse încet spre el și-i șopti foarte încet, încă vădit afectată de cele întâmplate:

– Du-mă la vilă, te rog.

– Ploaia va trece, așa că vom merge să cinăm.

– Urăsc furtunile, răspunse Harriet, mă tem îngrozitor de ele. Și Nicky se teme, așa că vreau să fiu lângă el. Nu mai vreau să mănânc nimic, își sfârși ea discursul în pripă.

– Ce-ai spus ultima dată, pare să fie valabil și pentru mine. Mi-am pierdut și eu pofta de mâncare. Nu ți-e frică doar de furtună, Harriet mou... Ți-e frică și de mine, dar trebuie să știi că nu mi-a stat niciodată în caracter să seduc fete neexperimentate în mașină.

Alex porni apoi motorul și, cu o dexteritate extraordinară, reintră pe drumul pe care veniseră, în timp ce furtuna se dezlănțuia vijelioasă deasupra capetelor lor.

Când ajunseră în fața casei, Alex îi spuse autoritar:

– Așteaptă în mașină până mă întorc cu o umbrelă, sau ceva care să te apere de ploaie.

– Nu, nu e nevoie, sincer, exclamă Harriet.

– Sincer? replică el. Nu sunt sigur că știi exact sensul acestui cuvânt. Atunci, fugi.

Harriet îi ascultă sfatul, fără a se mai uita în urmă, pentru a vedea dacă o urmează. Urcă două scări de-odată și se duse direct în camera lui Nicky. Nu era însă nimeni acolo, deși găsi ușa deschisă. Se uită apoi temătoare spre

pătuț. Era gol. Făcu câțiva pași, nevenindu-i să creadă, pe urmă se apropie de alarma situată lângă patul copilului. Era deconectată, așa că o conectă în grabă și spuse îngrijorată:

– Yannina, Nicky e cu tine?

Apoi se așeză pe un scăunel și așteptă, încercând să nu intre în panică.

Trecură câteva minute bune până când ușa se deschise și Yannina intră în fugă în cameră, uitându-se uimită spre pătuțul lui Nicky. Expresia feței ei era pe deplin edificatoare pentru Harriet.

– E-n regulă, Yannina, poate s-a temut de furtună și a coborât în salon.

– Dar, thespinis, clanța ușii e prea sus pentru el și dumneavoastră n-ați lăsat ușa deschisă. Nu putea ieși singur, de-aici.

Da, într-adevăr, și alarma era deconectată, își spuse Harriet. Probabil bunica lui urcase să vadă ce face când începuse furtuna și chemase pe cineva care s-o ajute să-l ducă jos.

– Mă duc să-l caut, spuse Harriet.

Când deschise ușa, se lovi de Alex, care o prinse de mâini îngrijorat, văzându-i expresia cu care ieși din cameră.

– Ce e cu tine? Nu te simți bine?

– Nu eu sunt problema, exclamă Harriet. Unde e Nicky? L-ai văzut la parter?

– Hei, ce-ai spus? întrebă el, iar degetele lui aproape că-i intrară în carne.

– Nu e în camera lui și Yannina nu știe unde e, răspunse Harriet cu voce pierdută. Ușa era deschisă când am ajuns aici, și alarma deconectată.

Alex se prinse de ușă, ca și cum ar fi avut nevoie de un suport, apoi rosti disperat în grecește ceva ce semăna cu o rugăciune.

– Mă duc să-l caut, răspunse el. Mai caută-l și tu pe-aici... Ai spus că ușa era deschisă. Fereastra ai controlat-o?

– Nu, dar jaluzelele erau lăsate, comentă Harriet, începând să-l caute pe Nicky peste tot, în ideea că poate s-a ascuns de frică. Oricum, ar fi ieșit din ascunzătoare în momentul în care auzise vocea ei.

Frică de ce? se întrebă Harriet dintr-o dată. De furtună, sau de altceva?

Harriet se opri apoi în mijlocul camerei, ascultând cu atenție zgomotele din vilă. Atât de multe camere în care putea fi... Un copil pe care-l lăsase dormind adânc și liniștit.

Își presă coapsele cu mâinile, printre faldurile bogate

ale rochiei. Nu-i plăceau gândurile care îi persistau acum în minte, obsedând-o, dar trebuia să verifice dacă fusese posibil să se întâmple, sau nu, ce-i spuneau ele.

Se îndreptă, deci, hotărâtă spre scări. Alex era în hol, uitându-se atent la fața ei:

– Ei?...

– Niciun semn. Mă duc să caut pe-afară.

– Nu cred că a ieșit, dacă îmi spui că se teme de furtună.

– Poate nu începuse furtuna când a fost luat afară.

– Luat? Vrei să spui că cineva din această casă ar fi putut să-l răpească? De ce?

– Pentru că e fiul tatălui său, replică Harriet. Sau nu ți-a trecut niciodată prin minte că cineva era interesat să scape și de Kostas?

Harriet trecu tăcută pe lângă el, și ieși în ploaia și în întunericul adânc de afară.

Capitolul 9

Într-o clipă, se udă leoarcă, dar continuă să alerge prin ploaie, strigând disperată:

– Nicky, Nickyyyyyy...

Când ajunse la piscină, găsi toate luminile aprinse, ca și cum, din casă, Alex îi supraveghea drumul.

Se uită în bazin, dar piscina era goală, cu excepția unei lebede de jucărie, plutind părăsită în apa rămasă pe fundul bazinului. Harriet își mușcă buzele. Poarta spre plajă era deschisă larg. Drumul din fața ei însă era întunecat ca hăul iadului și Harriet regretă acum că nu-și adusese aminte să ia cu ea o lanternă, înainte de a ieși. Nu mai era timp pentru așa ceva, în acest moment. Își dădu jos sandalele și

porni cu atenție pe potecă, căutând cu înfrigurare în fiecare tufă din drum. După un timp, în sfârșit, îl găsi... Stătea chircit sub o tufă, de o parte a drumului, tremurând teribil de tare. Imediat ce o simți acolo, se agăță cu disperare de genunchii ei. Cărarea era scăldată în apă și alți încă vreo câțiva copii, mai mari decât Nicky, zăceau alături de acesta, scufundați în băltoace. Ușurarea pe care Harriet o simți când îi auzi respirația ușoară și icnetul scurt provocat de atingerea ei fu enormă.

În spatele ei, se auziră niște pași grăbiți și Harriet întoarse capul, dar nu spuse nimic, pentru că nu putea fi sigură că era cineva cunoscut, la acea oră, în întuneric.

– Hai, agape mou, sunt aici, spuse Alex, prinzându-o în brațe.

Harriet făcu un gest de panică spre el, după care căzu moale la pieptul lui.

În apropiere, Harriet le putu zări și pe celelalte persoane care îl însoțiră pe Alex: Adonis, barcagiul și Yannina, a cărei față era desfigurată de groază.

– Trebuie să-l ducem imediat în casă, șopti îndurerat Alex. Poți să te ții singură pe picioare sau trebuie să te ajut?

– Mă descurc eu, răspunse Harriet, privind pierdută spre Nicky.

În hol, fură întâmpinați de doamna Marcos, care înlemni văzându-l pe Nicky, stând nemișcat în brațele lui Adonis. Arăta înfiorător. Părul său, întotdeauna pieptănat impecabil, era complet zburlit, ca și cum s-ar fi tras cu putere de el. Mâinile ei trăgeau inconștient marginile unei batiste de dantelă. Făcu câțiva pași înainte, cu fața în agonie, și Alex o cuprinse protector de mijloc, spunându-i ceva liniștitor în grecește.

Era ceva de coșmar în toată acea scenă, își spuse Harriet, privind în jur cu mintea răvășită de cele întâmplate.

În depărtare se auzea încă, mai mult ca un mormăit, zgomotul ultimelor tunete. La doar câțiva pași depărtare de ei, printr-o ușă întredeschisă, o femeie chema pe cineva văicărindu-se.

Harriet știa cine era. Holul era plin de lume, întrebând, răspunzând, uimindu-se. Chiar și Maria era acolo, cu ochii ieșiți din orbite. Lipsea doar o singură persoană: femeia a cărei ambiție pentru fiul ei fusese dezastruos de subestimată.

Alex veni în spatele ei:

– Doctorul va sosi în câteva minute, spuse el.

– Bine. Foarte bine, murmură Harriet și cuvintele îi sunară ca venind de pe altă lume.

***

Doctorul, un bărbat tânăr și foarte atrăgător, cu o mustață foarte îngrijită, o asigură că starea sa se datorează stresului acumultat după ultimele întâmplări, atât de dureroase, dar că odihna o va ajuta să-și revină. Toate acestea le știuse Harriet încă dinainte, dar Alex avu nevoie de o confirmare.

De altfel, imediat ce își dădu jos hainele ude și intră în apa caldă și înspumată din cada confortabilă, se simți mult mai bine, deși realiză cu stupoare că îi era incredibil de foame. Doctorul o liniști și în legătură cu Nicky. Avea câteva contuzii provocate de cădere, dar din fericire nimic altceva, în afara faptului că era puțin zdruncinat. Pneumonia va putea fi evitată cu îngrijirile atente de care desigur va avea parte.

– E un băiat foarte puternic, thespinis, spuse doctorul, dar a fost un noroc faptul că a fost găsit la timp. Deși nu s-a născut aici, are în sânge forța neamului nostru, adăugă el zâmbind cu mândrie.

O întrebă apoi dacă vroia să-i lase niște tablete pentru a dormi mai ușor, dar Harriet refuză categoric. Nu va avea nicio problemă în acest sens. Dar somnul nu-i fusese atât de ușor pe cât crezuse. Adormise îngrozitor de greu și avusese coșmaruri. Era într-un loc foarte întunecat, cu Nicky în brațe, alergând disperată prin ploaie și strigând din toate puterile numele unei persoane de la care aștepta salvarea.

Deschise ochii, buimacă, și se trezi în brațele lui Alex.

– Ce-i cu tine aici? întrebă ea retrăgându-se.

– Am venit să mă asigur că ești bine, răspunse el cu vocea răgușită, dar când am intrat te-am văzut agitându-te, ca și cum ai fi avut un coșmar. N-am vrut să te deranjez, iartă-mă.

Harriet îl privi cu ochii cât cepele, nevenindu-i să creadă. Nu era chiar culcat lângă ea, dar era întins pe un colț al patului, ceea ce era la fel de grav.

– Trebuie să pleci imediat în camera ta, spuse ea impacientată. Nu pot să dorm dacă stai aici.

– Nu? întrebă el ridicând o sprânceană. Ai uitat noaptea din Londra? Și atunci te-am auzit strigându-mă, în timp ce visai. Harriet se încruntă, încercând să-și dea seama la ce se referă.

Își aminti senzația pe care o avusese atunci la trezire, că amintirea îmbrățișărilor lui Alex din visul ei aveau consistența celor trăite aievea.

– Ai dormit cu mine? întrebă ea uimită.

– Nu, Harriet mou, tu ai dormit. Eu am petrecut o noapte îngrozitoare, luptându-mă cu conștiința mea și pierzând. M-am blestemat de atunci de nenumărate ori pentru nebunia mea.

– Nu... spuse Harriet, apăsându-și obrajii cu mâna.

– Ipocrită mică ce ești... Nu poți pretinde că nu ți-ai dat seama cât te-am dorit întotdeauna.

Și dacă îți voi spune că știu cât de mult mă dorești și tu, mă mai chemi o dată pe nume?

Vorbește despre dorință, se gândi Harriet, nu despre dragoste.

– Nu, răspunse ea. Nu te voi mai striga. Am avut un coșmar. Îmi pare rău că te-am deranjat.

– Nu m-ai deranjat, Harriet mou... Tu doar m-ai strigat o dată sau de două ori în coșmarul tău, dar altcineva din această casă, într-adevăr, m-a scos din minți cu văicărelile ei.

– Îmi pare foarte rău, spuse Harriet, știind perfect la cine se referă. Dar de ce a avut acest comportament, știi?

– Oh, da, spuse el amuzat. Cu mult timp în urmă, a decis că Spiro va fi succesorul meu. După Kostas, el era cea mai apropiată rudă masculină a mea.

Harriet încuviință.

– Așa cum am discutat și cu mama mai devreme, mătușa mea a încurajat întotdeauna neînțelegerile lui Kostas cu familia. Când el s-a întors în Grecia pentru a-i cere mamei inelul, mătușa mea, după ce a participat la discuție, s-a grăbit să închidă seiful, așa încât, când Kostas s-a dus să caute bijuteriile, n-a mai putut face nimic, iar ea a luat inelul imediat după plecarea fratelui meu. Îl ascunsese în fundul sacului în care își ținea ața și tapiseriile. Pe de altă parte, mama fusese gata să uite incidentul cu Kostas dar ea îi amintea mereu ce mare rău îi făcuse acesta, încheie el, cu un fel de geamăt.

Biata mama, e distrusă, cred că îți dai seama. Știuse întotdeauna că thia Zoe o invidia, pentru că făcuse o căsătorie mai bună, dar că propria ei soră va ajunge să aibă un astfel de comportament, întrecea orice imaginație, încheie el, terminându-și discursul cu câteva cuvinte scurte, spuse în propria lui limbă.

După o pauză, însă, continuă pe același ton puțin jeluitor.

– După ce l-am adus pe Nicos aici, a încercat s-o instige pe mama împotriva lui, insinuând că nu e copilul lui Kostas.

Aminti comportarea lipsită de discreție pe care unele fete din Anglia sau din alte părți ale Europei o au când vin în vacanță la Corfu.

Încercase s-o determine pe mama să creadă despre sora ta că era o fată cu astfel de moravuri ușoare. Tot timpul a încercat s-o întoarcă pe mama împotriva băiatului, dar cred că ți-ai dat seama de asta.

– Am simțit, răspunse simplu Harriet. Nu era nimic palpabil, dar am simțit și că are ceva împotriva mea, deși îl încurajase pe Spiro să iasă cu mine. Am văzut însă că...

Harriet se opri brusc.

– Că... spuse Alex, cu curiozitate.

– Că, în același timp, îl încuraja pe Spiro să o curteze pe Maria.

– Îl încuraja să te seducă pe tine. Dacă o făcea, avea motive să insinueze faptul că nu mai ai ce căuta aici. Vroia să pleci în Anglia, pentru că te vedea că te interesezi foarte mult de Nicos, ceea ce însemna că nu-l vei lăsa aici. Dacă Nicos nu mai exista, atunci fiul ei sau, măcar nepotul ei putea să preia conducerea companiei Marcos. E convinsă

că eu nu mă voi căsători niciodată. În curând, se va convinge de contrariul.

Asta însemna că intenționa să se căsătorească, își spuse Harriet și o durere fără margini îi săgetă pieptul. Încercă însă să întrebe pe un ton cât mai neutru:

– De ce a ales seara asta?...

– E o femeie bolnavă. Când servitorii i-au spus că Spiro a fost trimis la Atena din cauza ta, și-a pierdut cumpătul. Androula a informat-o că am ieșit împreună, astfel că se gândise că avea câteva ore bune la dispoziție pentru planurile ei. Doar că noi ne-am întors.

– Da, spuse Harriet, mulțumită că se întorsese. Ce ai de gând cu ea, acum?

– Nu pot să declanșez un scandal oficial, pentru că prea multă lume ar suferi de pe urma lui. Am hotărât însă că va pleca la casa ei din Peloponnese și va rămâne acolo. Spiro va fi, bineînțeles, informat. O sarcină pe care nu-mi face plăcere că trebuie s-o îndeplinesc.

Ochii Harrietei se umplură brusc de lacrimi.

– Bietul Spiro.

– Norocosul Spiro... Să plângi tu pentru el...

Alex o prinse apoi în brațe și o sărută cu pasiune, în timp ce buzele Harrietei se deschiseră, bucuroase să-i

răspundă. Corpul ei se lipi de al lui ca magnetizat, iar brațele îl înconjurară pline de căldură. într-un abandon total și pasional.

Degetele lui îi mângâiau acum trupul, întinzând-o încet pe sofa, în timp ce gura îi prindea dulce pielea gâtului.

Îi dădu încet cămașa de noapte jos de pe umeri, șoptindu-i cu blândețe:

– Nu ai nevoie de asta, agapa mou, astă-noapte vei fi îmbrăcată doar cu sărutările mele.

Harriet tăcu, lăsându-se în voia lui fără niciun regret și fără niciun pic de rușine. Doar pentru o clipă, înainte de a-și închide ochii de plăcere, simți un fel de spaimă, provocată de dorința sălbatică din ochii lui.

– De ce te-ai speriat, matia mou? întrebă el încet. Nu trebuie. Dacă nu vrei, te voi ține doar în brațe, până vei adormi. Spune-mi doar ce dorești, frumoasa mea: somn sau dragoste?

Harriet nu răspunse, dar îl strânse atât de tare, încât el o cuprinse în brațe și o mângâie și o sărută până dispărură toate barierele și toate secretele dintre ei doi.

Durerea și plăcerea se îngemănară în trupul ei într-o mixtură nebănuit de dulce și Harriet își dădu capul pe spate, gemând atât de tare, încât Alex îi astupă gura din

nou cu sărutările lui fierbinți, murmurându-i ceva în limba lui.

Mai târziu, în timp ce făceau dușul împreună, Harriet se simți foarte protejată în brațele lui. în timp ce apa curgea în cascadă pe trupurile lor. Alex închise apa.

– Ai oftat, agape mou... Ești tristă?

– Nu m-am gândit niciodată ca aș putea fi atât de fericită ca acum, se confesă ea.

– Nici eu, răspunse el și vocea lui avu un ton foarte reflexiv.

O îmbrăcă într-unul din halatele aflate în baie și o purtă pe brațe la loc în pat, începând s-o sărute din nou.

Mult timp după aceea, Harriet n-ar fi putut spune când, pentru că pierduse noțiunea timpului, deschise ochii și-l văzu pe Alex lângă fereastră, îmbrăcându-și halatul.

– Kalimera, știi cât de frumoasă ești?

Harriet întinse o mână spre el.

– Vino, spuse ea, șoptind cu dulceață.

– Nu mă provoca, iubirea mea. Servitorii se vor trezi în curând și cred că nu vrei să mă găsească în camera ta.

– Nu-mi pasă, spuse ea.

– Mie îmi pasă. Știi la fel de bine ca mine, Harriet, că acest lucru nu trebuia să se întâmple.

Harriet își strânse halatul pe lângă corp și întrebă cu teamă:

– Regreți?

– Nu. Cum aș putea să regret ceva atât de perfect? Doar că nu intenționez să...

Se opri brusc, trecându-și mâna prin părul de abanos, după care continuă:

– Acum trebuie să plec, dar trebuie să discutăm ceva, așa că ne vedem mai târziu.

Se aplecă asupra ei și o sărută scurt. Harriet își întinse brațele în jurul gâtului lui, trăgându-l spre ea cu putere, dorindu-l încă o dată.

– Nu, spuse el ferm și se îndepărtă.

Harriet se vârî sub pătură, gânditoare. Azi-noapte avusese cea mai prețioasă experiență din viața ei, dar pentru Alex părea a fi doar încă o pradă nouă, într-un pat nou.

Se întoarse cu fața la așternut, încercând să adoarmă, pentru a nu mai simți durerea acestor gânduri. Când se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer, iar Androula intră să-i aducă micul dejun.

Harriet îi mulțumi, dar se simți puțin rușinată când aceasta luă de jos cămașa de noapte și o puse la loc pe pat.

Își făcu un duș și se îmbrăcă, după ce bău la repezeală un suc de portocale, gândindu-se să meargă cât mai repede posibil în camera lui Nicky.

La ieșire însă, o văzu pe Androula așteptând-o pe coridor.

– Kyria Marcos vrea să vă vorbească, thespinis. Vă așteaptă în birou.

Harriet tresări, surprinsă, deși se așteptase la un interviu cu bunica lui Nicky în cursul acelei zile.

– Dar mă duceam să văd ce face Nicky, spuse Harriet încet.

– A venit doctorul la el, iar kyria Marcos vă așteaptă acum, răspunse Androula, barând calea spre ușa lui Nicky.

Harriet realiză că trebuie s-o urmeze, deși n-avea niciun chef să dea ochii acum cu cea a cărei soră intenționase să-i facă rău lui Nicky. Acceptă însă în cele din urmă să coboare în biroul doamnei Marcos și nu mică ți fu mirarea când Androula bătu în ușă în locul ei și chiar deschise ușa, împingând-o ușor înăuntru.

Doamna Marcos o aștepta la un birou lăcuit, stând foarte drept și cu mâinile în poală. Deși încă răvășită după cele întâmplate, fața ei era calmă.

– Te-am chemat să-ți mulțumesc, domnișoară Masters.

Știu că nepotul meu n-ar fi fost găsit atât de repede, fără ajutorul dumitale.

Bătrâna doamnă îi mulțumi, dar Harriet nu văzu niciun fel de gratitudine în ochii ei aspri și reci. Atunci, nu era fericită că-l găsise pe Nicky la timp?

– Nu trebuie să-mi mulțumiți, doamnă, răspunse Harriet. Îl iubesc pe Nicky și n-aș fi putut face altfel.

– Da, sunt sigură de asta. Aș vrea însă să fiu la fel de sigură că atunci când ai venit aici ai știut că nu va fi un angajament permanent.

Harriet adoptă la rândul ei o atitudine foarte rece.

– Da, mi-a fost cât se poate de clar. Doriți să plec?

– Cred că a venit timpul. Acum că ești amanta fiului meu, nu mai e spre binele lui Nicky să fii aici. Credeai că nu știu? L-am văzut pe fiul meu, cu ochii mei, ieșind din camera ta azi-dimineață și când i-am cerut să-mi spună adevărul, mi-a mărturisit că și-a petrecut noaptea cu dumneata. Am vrut să știu tot, înainte de plecarea lui.

– Înainte de plecarea lui? Vreți să spuneți că nu e aici?

– A plecat s-o conducă pe mătușa lui la Peloponnese.

Tonul ei deveni insinuant.

– Pare că te simți rău, domnișoară, poate ar fi mai bine dacă te-ai așeza. În mod sigur, ți-ai făcut iluzii despre

intențiile lui Alex în legătură cu dumneata. Poate te-ai gândit că poți urma exemplul surorii dumitale în a captura pe cineva din familia noastră. Ai făcut o mare greșeală. Alex se va căsători cu Maria Xandreou de Anul Nou.

Făcu o pauză, studiind-o pe Hariet cu gravitate.

– A greșit, comportându-se astfel cu dumneata, thespinis, dar... e un bărbat foarte senzual și dumneata ești o fată extrem de atractivă. Alex s-a folosit întotdeauna de ceea ce i-a oferit viața. Trebuie însă să înțelegi că în aceste circumstanțe prezența dumitale în această casă a devenit foarte stânjenitoare pentru Maria, ca de altfel pentru noi toți, așa că e absolut necesar să pleci de-aici. Dacă relația dumitale cu fiul meu va fi de lungă durată, el te va răsplăti așa cum se cuvine. A fost întotdeauna foarte generos în astfel de cazuri. Până atunci...

Se întrerupse și scoase din sertarul biroului o casetă lungă și mare și o împinse încet spre Harriet

– Ai din partea mea acest cadou. O casetă cu bijuterii, se gândi Harriet, sărind de pe scaun. O ultimă și mare insultă.

Vru să spună ceva, dar glasul îi pieri cu totul.

Doamna Marcos continuă, spunând că i s-a rezervat un loc în avionul spre Atena, iar de acolo, un altul, spre Londra.

Un servitor o va ajuta la bagaje.

Harriet își găsi cuvintele, în sfârșit:

– Mi se va permite să-i spun la revedere lui Nicky?

– Bineînțeles. Nu suntem inumani, iar dumneata, domnișoară Masters nu ești o proastă, așa că vei putea înțelege că această situație atât de nedelicată nu trebuie să mai continue.

Harriet își mușcă buza cât putu de tare, pentru a nu izbucni în lacrimi.

– Da, răspunse ea foarte încet.

– Mi-am dat seama că ești foarte sensibilă, spuse doamna Marcos. Aș vrea să nu-ți uiți asta, continuă ea, atingând ușor caseta.

– Am uitat ce?

Harriet își dădu cu mândrie capul pe spate, apoi continuă:

– N-am uitat nimic. Nu împărtășesc însă pasiunea pentru bijuterii a familiei dumneavoastră. Păstrați-le pentru următoarea.

Alex se va distra desigur de minune, în perioada de celibat care i-a mai rămas.

Împinse caseta de cealaltă parte a biroului, de unde doamna Marcos o privea înmărmurită, și ieși.

Se opri o clipă în hol, în timp ce o voce interioară îi spunea cu insistență: s-a sfârșit. Asta a fost.

Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Indiferent cât de mult se discreditase în ochii lui Alex pentru comportamentul ei, trebuia să mai păstreze o fărâmă de demnitate de dragul ei însăși.

Într-o zi, poate va fi fericită că el nu și-a dat seama cât de mult îl iubește, chiar dacă acum suferea atât de cumplit din această cauză, își spuse ea, în timp ce urca fără vlagă scările, spre camera lui Nicky.

Capitolul 10

Harriet se simțea disperată în timp ce se îndrepta spre casa Mandei.

Slujba provizorie pe care și-o găsise la întoarcerea la Londra se sfârșise azi, și agenția nu-i mai găsise nimic. Se simțea îngrozitor de dezamăgită, pentru că inițial crezuse că această slujbă temporară va deveni curând permanentă.

Partea bună era însă că avea în sfârșit niște bani și putea astfel să se revanșeze față de Manda și soțul său că avuseseră amabilitatea s-o primească la ei.

Fuseseră foarte primitori din primul moment în care le sunase la ușă și-i spuseră că poate sta la ei atâta timp cât va fi nevoie.

Copiii tocmai plecaseră pe-afară și Manda stătea la bucătărie, relaxându-se în fața unei cești cu cafea, când sosi Harriet. Manda o primi cu un zâmbet:

– Ei?...

– Rău... Poate voi avea mai mult noroc altădată, spuse Harriet, deschizându-și poșeta și scoțând de acolo plicul cu banii primiți.

– Lasă, păstrează-i. Oricum împarți casa cu noi și de mâncat nu mănânci nimic, de parcă ai trăi cu aer. Ai putea însă contacta compania Marcos și să le spui că ai fost la Corfu, unde tocmai ți se promisese o slujbă în cadrul companiei, dar că probleme neprevăzute te-au determinat să te întorci la Londra.

– Mai bine mor, spuse Harriet foarte hotărâtă.

– Eram sigură, murmură Manda cu ochii în cafea. Aș vrea totuși să-mi spui ceva...

– Ce anume? întrebă Harriet, gândindu-se că poate ar fi mai bine să i se confeseze.

– Nu mănânci, nu dormi și cea mai mare parte a timpului ești cu capul în nori. Nicky e un copilaș foarte drăguț dar nu cred că doar dorul de el te-a adus în starea asta.

– Ai dreptate.

Deși îmi lipsește foarte mult, nu din pricina lui sunt așa. Mă tem însă și pentru el. Era pe jumătate adormit când l-am văzut ultima oară, dar s-a ridicat din pat și mi-a spus nu știu ce despre o... vrăjitoare... Poate are coșmaruri sau poate e bolnav...

– Din păcate, era într-un moment psihologic foarte dificil după cele întâmplate când l-ai părăsit, dar nu cred totuși că poate fi vorba de ceva grav, liniștește-te.

– Nu știu. Mai cred și că doamna Marcos mă acuză că din cauza mea a trebuit să-și alunge sora.

– Hai să lăsăm toate astea, ți se răcește cafeaua, răspunse prozaic Manda, împingând mai aproape de Harriet ceașca pe care tocmai o umpluse cu câteva clipe înainte.

– M-a alungat, de fapt, pentru că mă încurcasem cu Alex...

– Când spui asta la ce anume, mai exact, te referi? La ceea ce mă gândesc eu?...

– Am spus destul de exact. Da... Manda dădu ceașca sa la o parte și plesni din palme cu nervozitate.

– De asta mă temeam.

– Da, răspunse Harriet dând din umeri. Asta a fost... Acum, spune-mi cât de proastă am fost... Doar că atunci așa

am simțit... Ca și cum lumea toată ar fi fost creată pentru a avea parte de această noapte cu Alex.

– El știe ce simți pentru el?

Harriet clătină afirmativ din cap.

– Atunci, nu-i decât un bastard insensibil.

– Nu, nu spune asta. Nu i-am arătat prin nimic cât îl iubesc, dar am simțit întotdeauna că bănuiește.

– Dar ce l-ai lăsat să înțeleagă? întrebă Manda cu aciditate.

– În fond, a fost doar o singură noapte. N-a fost timp pentru declarații de iubire.

– Dar a fost destul pentru a-ți ruina toată viața.

Avea dreptate. Ultimele ore petrecute la Corfu fusese plină de speranță că se va produce un miracol și Alex se va întoarce la timp pentru a împiedica plecarea ei. Pe urmă, în timp ce aștepta în Atena legătura pentru Londra, avusese o adevărată revelație: Alex vroia ca ea să plece. Mama lui i-a îndeplinit doar dorințele. Salvarea ei consta doar în a-l uita. Să alunge din memoria ei orice amintire legată de el.

Dacă asta însemna să nu-l mai vadă pe Nicky niciodată, va suporta totul, oricât de dureros ar fi.

Auzise cândva expresia asta: „ Dragostea face să treacă timpul. Timpul face să treacă dragostea”. Poate când îl va

revedea, va constata că nu mai simte nimic pentru el. În plus, el va fi căsătorit. Poate și ea va fi căsătorită, deși acum credea că nu se va mărita niciodată.

Își petrecu weekendul citind ziarele, în căutarea unei posibile slujbe și trimițând scrisori în vederea angajării nu doar în Londra, ci în toată țara. Se făcu târziu când se întoarse la Manda, lipsită de speranțe, gândindu-se cu disperare că nu va mai avea niciodată un serviciu permanent. Bătu discret în ușă și Manda ieși cu un copil în brațe și alți câțiva agățați de fustă.

– Ah, bine că ai venit. Ai fost căutată la telefon de mai multe ori, din Grecia... Oh, iubito, nu de el, spuse Manda când Harriet își ridică plină de speranță ochii spre ea... De un altul... Un domn... Philippides...

– Dar cum m-a găsit? întrebă Harriet uimită.

– M-au căutat pe mine.. Trebuie să-l cauți imediat. E ceva în legătură cu Nicky. Mi-a spus că e foarte urgent, dar nu mi-a dat detalii. Ochii Harrietei se umplură de groază.

– Era... era posibil să facă pneumonie... Doar posibil ... Oh, Manda... crezi...

– Nu știu. Hai, pornește chiar acum și eu îi voi da un telefon la numărul pe care l-a lăsat și-i voi spune că ești pe drum spre el.

– Poate îmi va spune la telefon...

– Fugi, spuse Manda. Poate e foarte urgent. Ai pașaportul la tine?

– Da. Plec chiar acum.

Alergă o bună bucată din drum, temându-se că nu va ajunge la timp, apoi luă un taxi, dar se impacientă din cauza traficului aglomerat și renunță, parcurgând restul drumului pe jos. În fața biroului domnului Philippides, se opri și respiră adânc.

O primi în picioare, cu un zâmbet pe care însă nu se simți capabilă să i-l întoarcă.

– Nicky... Ce e cu Nicky? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Domnișoară Masters, thespinis, luați loc și permiteți-mi să-i spun secretarei mele să vă aducă o cafea.

Harriet își umezi buzele uscate cu vârful limbii.

– Nu vreau cafea, vreau doar să știu ce e cu Nicky. Am alergat tot drumul, vă rog, spuneți-mi.

Bărbatul o privi cu compasiune.

– Toate la timpul lor, tânără doamnă. Acum, cafeaua.

O conduse în camera alăturată și dispăru...

Dacă era atât de convins că avea nevoie de un stimulent, atunci erau desigur vești foarte proaste, își spuse ea, prinzându-și cu disperare capul în mâini.

Auzi ușa deschizându-se și ridică privirea, încercând să-și facă curaj. În fața ei stătea Alex. Harriet șopti, rugător:

– Nicky?

– În afara faptului că îi e dor de tine, e perfect, spuse el pe un ton glumeț.

– Atunci, de ce un astfel de mesaj? Trebuia să vorbească altcineva în locul tău?

– Dacă ți-aș fi spus că pur și simplu vreau să te văd ai fi venit? Cred că nu.

– Te-ai folosit de situația lui Nicky... Cum ai putut?

– Nicky e în acest moment în camera mea de hotel. M-am gândit că vrei să-l vezi. Am greșit?

Harriet scutură din cap.

– Atunci vei veni... pentru o plată... spuse el.

– Ce plată? întrebă ea, vizibil șocată.

– Nu e ce crezi. Doar vom vorbi... despre ceea ce ar fi trebuit să vorbim dacă n-ai fi plecat de la Corfu în graba cu care ai plecat.

– Cred că ne-am spus totul, răspunse ea, privind în altă parte.

– Nu cred... Arată-mi mâinile, Harriet mou.

Harriet ezită...

– Nu înțeleg... De ce?..

– Nu mă mai contrazice, doar arată-mi-le.

Alex îi luă mâinile și îi mângâie cu delicatețe degetele...

– Deci... nu ești încă nici măritată, nici logodită...

– Nu, bineînțeles că nu, replică ea, ascunzându-și mâinile la spate.

Alex scoase la iveală caseta cu bijuterii, pe care vrusese să i-o dea mama sa și i-o puse în poală, deschisă. O brățară imensă, de aur cu diamante, îi aruncă strălucirile ei reci.

– Sper că iubitul tău te va ierta pentru virginitatea pierdută dacă îi vei arăta asta...

Harriet se ridică brusc în picioare, lăsând caseta să cadă cu zgomot pe podea.

– N-o vreau.

– Ah, vrei poate ceva și mai valoros... Poate inelul cu rubine al mamei mele.

– Manda are dreptate. Ești doar un bastard insensibil, Alex.

– Te rog să nu-mi pronunți numele. De când m-ai părăsit, au avut destule prilejul s-o facă.

– Nu mă interesează. Dacă ai vrut să mă vezi doar pentru a mă insulta cu asta, spuse Harret lovind caseta cu tocul pantofului, atunci cred că nu mai avem nimic de adăugat.

– Poate ar fi mai bine să-l consulți pe viitorul tău soț dacă e sau nu interesat de această valoare, înainte de a da cu piciorul în ea.

– Aș vrea să-l văd pe Nicky, dar asta înseamnă că trebuie să suport mai întâi inepțiile tale, așa că voi pleca acasă.

Alex sări de pe scaun, furios.

– Spiro mi-a spus că ai un logodnic în Anglia. Când ai fugit de la mine, mi-am spus că vrei să te întorci la el.

– Da i-am spus asta lui Spiro, dar doar pentru a scăpa de el.

– Te-ai temut că îți va face curte. N-ar fi făcut-o.

– De unde știi?

– Pentru că știa deja că te vreau pentru mine însumi.

– Și nimic nu trebuia să-ți stea în cale.

Alex făcu câțiva pași spre ea.

– Să nu te apropii, dacă nu vrei să strig după ajutor,

– Harriet mou, ești în sediul companiei Marcos. N-ar sări nimeni să te salveze, nici dacă te-aș viola aici, pe podea. Doar că amândoi am ști că n-ar fi viol... Harriet se întoarse spre ușă, uimită de percepția lui extraordinară.

– Trebuie să plec... Transmite-i lui Nicky toată dragostea mea când îl vei vedea.

Înainte ca ea să deschidă ușa, Alex se postă în fața ei.

– I le vei transmite tu singură, spuse el, prinzând-o de mijloc.

– Dă-mi drumul, șuieră Harriet.

– Încearcă să te opui și te voi căra eu însumi la mașină.

Harriet știa că era în stare s-o facă.

Locul părea pustiu, dar Harriet știa că o mulțime de ochi curioși o analizară în drumul lor spre mașină. Camera de hotel era goală, așa cum, de altfel, Harriet se temuse.

– M-ai mințit...

– Nu. Nicky e într-un apartament vecin, cu mama mea. Îl vei vedea la cină.

– Cină cu mama ta? Nu ești sănătos? spuse cu ironie Harriet.

– Mama e complet schimbată, acum. Mi-a luat ceva timp să-i explic că nu sunt omul care să îndure o femeie ca Maria și că probabil nu există un astfel de bărbat pe toată planeta, dar până la urmă a înțeles. În plus, i-am explicat că n-ai fost pentru mine un flirt ocazional și a înțeles și asta.

Harriet rămase fără cuvinte.

– Am crezut că mă iubești și nu mi-a venit să cred că ai putut pleca așa... Fără să încerci să iei legătura cu mine. Mie mi-au trebuit câteva săptămâni până să te găsesc.

– Dar ce poți să-mi spui despre amanta ta din Londra?

– Ah, Spiro din nou...

– I-ai dat și ei o brățară? întrebă Harriet cu aciditate.

– Brățara am cumpărat-o pentru tine, pentru a ți-o prinde la încheietura mâinii în momentul în care te voi cere de nevastă. Harriet înmărmuri:

– Ai vrut să te căsătorești cu mine?

– De ce vorbești la trecut? Da, vreau să mă căsătoresc cu tine. Mi-am spus că acest om de-aici nu poate însemna mare lucru pentru tine, dacă mi te-ai dăruit așa cum ai făcut-o, micuța mea... Spune-mi că vrei să te căsătorești cu mine, Harriet, dragostea mea!

– Nu e chiar ceea ce s-ar putea numi o propunere convențională, dar cred că voi putea fi convinsă, Alex mou...

– Atunci, să nu mai pierd timpul și s-o fac...

Buzele lui le prinseră pe ale ei într-o posesiune caldă și delicată, iar brațele ei îl îmbrățișară strâns, acceptându-i dragostea, acceptând să împartă cu el toată viața ... Să împartă paradisul cu Alex...

Sfârșit